

AVE MARIA

1-24
Marica Svete
Box 125

"AVE MARIA"

Izhaja 1. in 15. vsakega meseca.—Issued every 1st and 15th day of the month by

THE FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place,

Chicago, Ill.

Naročnina \$2.50 na leto. — Subscription Price \$2.50 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Naši zastopniki.

ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria", "Glasnik Presvetega Srca Jezusovega", "Edinost", "Koledar Ave Maria", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

Barberton, Ohio.—Mr. Frank Zupančič.
Mr. Joseph Lekšan.
Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.
Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša, Mr. Joseph Meglich, Mr. Rudolph Cerkvenik, Rev. J. Miklavčič, Mrs. Ivanka Gaspari.
Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio.—Mr. John Mesec.
Nottingham, Ohio.—Miss Mary Mevzek.
Lorain, Ohio.—Miss Frances Bombach.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegel.
Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
Braddock, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogačnik.
Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Beye, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa.—Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.
Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomec.
Olyphant, Pa.—Miss Mary Zore.
Pittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
Steelton, Pa.—Mr. Anton Malesich.
So. Bethlehem, Pa.—Mr. J. Koprivšek.

MINNESOTA.

Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet.
Aurora, Minn.—Mrs. E. Smolich.
Biwabik, Minn.—Mr. Frank Globokar.
Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schiffrer, Mr. John Strle.
Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin, Mrs. V. Marn.
Eveleth, Minn.—Mrs. Frances Gregorich Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
New Duluth, Minn.—Mr. M. Špehar, Rev. A. Pirnat.
Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
Virginia, Minn.—Mrs. Rosie Tishel.
Tower in Soudan, Minn.—Mrs. F. Loushin.
McKinly, Minn.—Mrs. A. Hegler.

ILLINOIS.

Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill.—Mr. Leo Mladich, Mr. Fr. Koren, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Jos. F. Muhich, Mr. Paul J. Laurich.
LaSalle, Ill.—Mr. Frank Mišjak.
North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler, Mr. J. Kosir.
Springfield, Ill.—Mrs. C. Andrews.
Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.
Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hojnik, Miss Mary Mohorko, Mr. J. Jenko.
Sheboygan, Wis.—Mr. M. Progar, Mr. John Udovich.
Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabec.
Newark, N. J.—Mrs. Johana Mevzek.
New York, N. Y.—Very Rev. Benigen Snoj O. F. M.
Denver, Colo.—Mr. Jos. Pavlakovič.
Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglen.

Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlanc, Mr. Frank Markič.
Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
Calumet, Mich.—Mr. J. Musich.
Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.
Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks.
Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
Frontenac, Kans.—Mr. Martin Chanzel.
Kansas City, Kas.—Mr. Peter Majerle.
Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Neb.—Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonia Mrak, Mr. F. Oblasnik.

ALI VESTE?

da se tu v naši cerkvi sv. Štefana v Chicagi bere vsako nedeljo ena sv. maša za naročnike naših listov in sploh vse, ki na katerikoli način delajo za njih prosep?

ANTON GORNIK SLOVENSKI MESAR

Rojakom v Tower in Soudan, Minn., priporočam svojo mesnico. Najboljše blago. Nizke cene.

Tower, Minnesota.

Severov zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Hripavost

in kašelj sta zelo neprijetna simptoma. Da preprečite težje posledice "zemite

Severa's Cough Balsam,

ki prinaša zaželjeno in hitro pomoč. Imajte ga pri roki v hiši za zimska mesece.

Cena 25 in 50 centov.

Vprašajte po lekarnah.

Severov Almanah za leto 1923
je natisnjen. Dobe se po vseh lekarnah zastoj, ali pišite nam.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci

ŠTEV. (No.) 1. JANUARY 1st 1923. LETO (VOL.) XV.

Marija pomagaj.

H. B.

Saj jo poznate, kajne? Kedo, ki mu je zibelka tekla v stari domovini, bi je ne poznal? Svoje Matere? Vsak, ki je v zreli ali na pol zreli dobi zapuščal svojo rodno gručo, je imel vsaj dvakrat rosne oči. Takrat ko je podal roko svoji materi, ali se poslovil od njega dragega groba, in takrat, ko je zadnjič pogledal v mili obraz svoji Materi na Brezjah. Marsikaj mu je v teku let čas zabrisal in zaprašil, a mati in Marija Pomagaj mu še tako živo stojite pred očmi, kakor bi jima bil šele včeraj s tresočim glasom rekel: Z Bogom!

Prepričan sem, da bo vsak, ki jo je le enkrat videl, vskliknil: Res, prav taka je! In morda se mu bo po dolgih letih oko zopet orosilo. Spomnil se bo tistega dne, ko so mu morda že davno rajnca mati delali: Janček, Marička, Tonček, v soboto bova šla k Mariji Pomagaj. Ko si bil bolan, bila bolna, sem te obljubila, če ti Marija izprosi zdravilje. Zahvalit se ji pojdeva. Spomnil se bo, s kakim svetim strahom se je oprijel materinega krila, ko sta stopila v temačno milostno kapelo. In kako ga je naenkrat ves strah minil ko je zagledal ta mili materinski obraz. Najraje bi se ji bil kar v

naročje vrgel. Spomnil se bo tistega dne, ko je brez mamice zadnjič klečal pred njo in jo prosil, če se sme zdaj njenega krila oprijeti, da bo varno hodil po svetu in mu je ona smehljajoč odgovarjala: Otrok moj, le okleni se me, tako trdno in tesno se me okleni, kakor nekdanj mamice in varen boš, koderkoli boš hočil!

Zares, prav taka je! Saj smo jo po fotografičnem posnetku dali delati. Samo krono je morebiti od takrat, ko si jo zadnjič videl, lepšo, zlato dobila. Tudi prej je bila kronana. Kronalo jo je hvaležno ljudstvo. A l. 1907. jo je sv. cerkev sama slovesno kronala, njo edino izmed vseh v sečanju Sloveniji. Po človeško govorjeno je to tudi najbolj zaslužila. Do nje ima naše ljudstvo največje zaupanje. Ona je otrla največ njegovih solza. Ni čuda! Saj jo je treba samo pogledati in človeku se zdi, kakor da bi ga zopet objeli gorki materini roki in pritisnili na ljubeče srce.

Veliko umetnejših in neprimerno dragocenejših Marijinih podob poznam, a take, ki bi nam jo kot našo mater lepše predstavljala, nobene. Tudi vem zakaj ne. Nikoli otroku podoba matere kot matere lepše ne zasvita v duši, kot v britkih u-

rah življenja, ko nima človeka, ki bi mu sočutno obrisal solze. V takih trenutkih zapuščenosti človek najbolj ve, kaj je ljubeča mati. Slikrat, ko je podal roko svoji materi, kolikor mogoče nazorno predočiti, bi moral v takih trenutkih vzeti čopič v roko. Slikar brezjanske milostne podobe, Leopold Lajer, je to storil, zato je Marija Pomagaj na Brezjah glede materinske miline morebiti edina na svetu.

Bilo je pred dobrimi sto leti. Francozi so bili gospodarji dela naše stare domovine. Ker je bil Leopold Lajer menda premalo navdušen zanje, so ga vrgli v ječo. V ječi pač nihče rad ne zdihuje po zgubljeni prostosti, najmanj kak umetnik, zlasti če so mu vse pobrali, s čemer bi si lahko krajšal dolge ure. V taki zapuščenosti je tudi našemu umetniku Lajerju podoba Marije Pomagaj v vsej svoji ljubkosti zažarela v duši. Le škoda, da ni imel svoje umetniške priprave pri rokah, kajti brez dvoma bi bil njeno materinsko milino še lepše izrazil, kakor jo je. Najbrž mu je malo obledela, predno mu je bilo prostemu zopet mogoče prijeti za čopič in spolniti obljubo, ki jo je takrat naredil svoji nebeški Materi, da jo bo, ako ga reši, kot

mater naslikal slovenskemu narodu. Zato vidite, je tako materinsko mila, ker se je v dnevih zapuščenosti sklonila k njemu, mu otrla solze in ga zopet popeljala v zlato prostost.

Kdor jo hoče prav umeti, jo popolnoma vživati, se mora vživeti v tedanje umetnikove okoliščine, ki so ji vdihnile toliko materinskega. Zato pa njeni otroci, ki jo krvavečih src od vseh strani naše države domovine obiskujejo, kar ne morejo odtrgati svojih solznih oči od njenega milega obličja. Večkrat sem bil priča, kako je mnogo teh že vstalo, da se poslove od nje, pa so zopet zdrknili na kolena, se še enkrat zagledali vanjo in nove, še zaupnejše in gorečnejše molitve so jim začele vreti iz src. Zato jo naše ljudstvo šele zdaj, v dnevih suženjstva, v katero so je pahnil "osvoboditelji," tako razume, kakor jo je razumel umetnik, ko je bil v istih žalostnih okoliščinah. Šele zdaj se prav zave, kaj mu je ona. Zato tako rado hiti k njej, da se na njeno materinsko srce pritisne, če je že bratovsko tako mrzlo, mrzlo.

Prav radi tega tudi naši tukajšni rojaki niso pozabili na njo. Mej tistim, radi česar se jim večkrat stoji po stari domovini, ki jim je stesala zibelko, je tudi Marija Pomagaj. Tujina je pač le tujina, več ali manj mačeha, mati nikoli. Slučajno jim zdaj reže večje in boljše kose kruha, a otrok ima rajši manjši in slabši kos, samo, da mu ga odreže mati,

ker mu z njim da tudi srce. Zato si mnogi naših tukajšnih rojakov želi, da bi potem, ko so še enkrat Materi pogledali v miljeni obraz, k materi v domači grudi legli k večnemu počitku. Zato so se v tako lepem številu odzvali, ko smo se obrnili nanje, naj pomagajo Mariji Pomagaj.

Ko sem dobival pošiljatve za sv. maše na Brezjah, se mi je rodila neka misel, katere uresničenje vidite pred seboj. Ave Maria, tako sem si mislil, mora dobiti za novo leto novo obleko. Kaj pa če bi dal na pročelno stran našo brezjansko Mater. Z nobeno drugo podobo ne bom našim ljudem tako ustregel, kot s to. Ta načrt je takoj vse druge pokopal. Le to me je še skrbelo, če bo mogoče po posnetkih, ki sem jih imel pri rokah, napraviti dober klišej. Takoj pustim vprašati strokovnjaka, ki je rekel, da bo dobro izpadel. Manjkalo je le še primernega okvirja. Iz te zadrege me je pa rešil naš tukajšni slikar Father Blanko Kavčič, specialist v ornamentiki. Vsak mora priznati, da je svoje delo izborno pogodil.

Tako bomo vsak mesec dvakrat imeli priliko zopet videti ljubko podobo naše Marije Pomagaj, ki nam bo budila sladke spomine na nekdanja romanja k njej in na toliko družega, kar je bilo z njimi v zvezi. Prepričan sem, da ti lepi in sladki spomini ne bodo brez koristi, ne v verskem, ne v narodnem oziru. E-

nemu ali drugemu bo pogled na smehljačo se Mater prebrskal vest, jeli še drži besedo, ki jo ji je dal, ko se je poslavljal od nje, da tudi v tujini ne bo pozabil nanjo. V duhu bo zopet poromal k njej, da na novo poživi razrahljano vez dolžne otroške ljubezni. Morda bo njen mili, ljubezen in odpuščanje dihajoči pogled, tudi kakega zgubljenega sina, zgubljeno hčer z nova privedel v njeno naročje. V marsikatero ranjeno in krvaveče srce, ki jih tujina navadno več šteje, kot domovina, bo pri pogledu na njo kanila kapljica hladečega balzama. In ker si naše Marije Pomagaj skoro ni mogoče misliti brez njenega širšega okvirja: krasne planote, kjer kraljuje, sivolasi mogočnih varihov v ozadju in toliko drugih biserov, ki jih je Stvarnik vdela v ta okvir, bo temu ali onemu tudi ljubezen do naše krasne domovine na novo zagorela, saj domovina je le domovina, ki je tujina prav tako nikoli ne more popolnoma nadomestiti, kakor mačeha matere ne.

Zato pomni, dragi naročnik, prvi, najlepši članek letošnje Ave Marije bo vedno nam vsem tako draga in tako miljena podoba naše brezjanske Matere. V njo vedno pred vsem upri svoj pogled in se malo zamisli. Če bi tudi ničesar družega ne bral, kot materino ljubezen, ki odseva iz njenega miljenega obraza, Ave Maria letos ne bo zastoj hodila v tvojo hišo.

Molitev sv. rožnega venca.

Slavni francoski zdravnik, Dr. Recaumier, je rekel o koristi sv. rožnega venca sledeče: "Jaz molim rožni venec vsaki dan. Če sem v skrbeh radi kakega bolnika, da si ne vem več pomagati, potem se obrnem na Njega, ki lahko vsakega ozdravi, in ker vsled obilnih opravil ne morem mnogo moliti, se obračam Preblaže-

ni Devici, da ona prosi za me pri Bogu. Če grem k bolniku, imam roko vedno v žepu, kjer imam rožni venec in molim eden ali dva odstavka. Tako se pogovarjam s Preblazeno Devico, razkrijem ji svoje skrbi, razodenem svoje želje, in vedno gre bolje, kakor pričakujem." — —

Tudi v Monakovem, Bavarsko, umrli univerzitetni profesor, Dr. Nussbaum, je vedno molil, posebno pa v težkih slučajih, rožni venec. V svoji zadnji bolezni je imel rožni venec vedno poleg sebe ali pa v roki. Nussbaum je bil sloveč zdravnik, velik dobrotnik revežev in pobožen katoličan.

Temelj družinske sreče.

Rev. J. C. Smoley.

(Konec).

Pa tudi ostale božje in cerkvene zapovedi je treba vestno spolnjevati. Posebno dve stvari ste, s katerimi skazujemo čast Bogu in pokorščino Cerkvi: posvečevanje nedelj in držanje zapovedanega posta. Ti dve stvari se v premnogih družinah podcenjujejo in zanemarjajo. Pogostnega prestopka teh dveh zapovedi niti za greh nimajo! Kako bitka zmeta! Gospod sam je izrecno ukazal: "Pomni," je rekel, "da boš sobotni dan posvečeval!" Določil je težke kazni za te, ki bi soboto kršili. Med drugimi kaznimi je bila tudi zguba božjega blagoslova. In s čim naj skazujemo svojo pokorščino Cerkvi, ako ne z zvestim spolnjenjem njenih zapovedi, ki jih je postavila v svoji modrosti in skrbi za nas? Sploh pa zahteva pokorščino napram Cerkvi Odrašenik sam; On pravi: "Ako pa kedo Cerkve ne poslušaja, naj ti bo kakor pogan in očiten grešnik" (Mat. 18, 17.) S Cerkvijo je treba živeti, udeleževati se njenih obredov in slavnosti, porabiti vsako priložnost, da bi obogatili svojo dušo z milostmi, katere nam podeljuje Odrašenik s posredovanjem svoje Cerkve.

Kdor tako po veri živi in njene zapovedi spolnjuje — — ne samo na oko, kakor so to delali farizeji — — ta daje tudi bližnjemu, kar mu gre. On ne bo nikogar ogoljufal, ne bo mu storil krivice in škode na njegovem premoženju, v potrebi mu ne bo rad pomagal s svetom in v dejanju, z njim bo delil žalost in veselje, v srcu ne bo nosil proti njemu srda in maščevanja, marveč mu bo razžalitive in storjene krivice rad odpustil.

Če živi družina tako po sveti veri, potem ni mogoče, da bi ne bilo božjega blagoslova v taki družini, in kjer je v družini božji blagoslov, tam mora biti tudi družinska sreča.

V duhu krščanske vere morajo pa

seveda stariši tudi svoje otroke vzgajati. Ne zadostuje, da bi sami po veri živeli, marveč je neizogibno potrebno, da i otroke k takemu življenju navajajo ter jim tako krščanstvo vcepljajo v njihova srca. Žalibog opazujemo le prepogosto, da otroci pobožnih, krščanskih starišev, teh starišev ne posnemajo, da postanejo mlačni, da brezbrizni, slabi kristjani. Vedno sicer ne, a le pogosto je temu vzrok prevelika prizanesljivost in napačna ljubezen starišev. Kako pogosto skušajo stariši opravičevati in zagovarjati svoje otroke, če ti zanemarjajo nedeljsko službo božjo in druge verske dolžnosti, n. pr. spoved! Zvečer so otroci mnogokrat trudni in zaspani, in marsikatera mati jim okrajša večerno molitev, ali pa jo celo opusti! "Za enkrat to ne bo tako hudo," si misli, "bomo pa jutri več molili." Zjutraj zopet pusti otroke dalj časa spat, da zopet ni časa za molitev, in mati se zopet opravičuje: "Danes bomo molitev opustili, vsaj je to zadnjikrat." Pa ni to zadnjikrat, zanemarjanje molitve se vedno bolj in bolj ponavlja, dokler se otroci ne navadijo, da se potem redno molitvi odtegnejo. In s sveto mašo ob nedeljah je ravno tako! Mnogokrat jih puste ležati celo dopoldne in so zadovoljni, če gredo otroci k popoldanski službi božji, češ vsaj so bili otroci v cerkvi, kakor bi bila sv. maša in popoldanski blagoslov eno in isto! In tako je z drugimi verskimi dolžnostmi. Tako vzgojeni otroci ne bodo prinesli starišem božjega blagoslova in družinske sreče.

Ozrimo se zopet na sv. Družino, kako je vestno in natančno spolnjevala Mojzesovo postavo, dasi k temu ni bila zavezana. Mati Božja prinese osmi dan po rojstvu Božje Dete k obrezovanju, štirideseti dan hiti z njim v jeruzalemski tempelj k očiščevanju, da bi Dete darovala

Bogu, za se pa prinesla predpisani dar. — Ona, Marija, Devica Najčistejša! — Vsako leto so se podali iz oddaljenega Nazareta k judovskim praznikom v Jeruzalem, kakor je zahtevala to judovska zapoved. In ko je bil Jezus dvanajst let star, je tudi vestno začel spolnjevati to zapoved. Šel je s svojimi stariši vsako leto v tempelj. Dasi sam reven, je z radostjo plačeval tempeljski davek in spolnjeval vse verske predpise Starega Zakona.

Ni mu biti treba pokoren, vsaj je Sin Božji — — in vendar je starišem pokoren. Ne potrebuje, ker je Bog, molitve, in vendar moli pogosto, moli cele noči, ne potrebuje, da bi svoje telo krotil s postom, in vendar se je postil 40 dni in 40 noči. Ne potrebuje dobrih del, in vendar je njegovo življenje nepretrgana vrsta dobrih del telesnega in dušnega usmiljenja. Vse to je storil Kristus za nas, dal nam "je zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah," kakor pravi sv. Peter (I., 2, 21). — — Le tam, kjer posnemajo zgled sv. Družine, le tam more biti prava družinska sreča. Družinska sreča je božje plačilo za pobožno življenje na tem svetu.

Krasno slika družinsko srečo pobožnega Izraelca, srečo, ki temelji na strahu božjem, 172. psalm:

"Blagor vsem, ki se boje Gospoda, ki hodijo po njegovih potih. Užival boš delo svojih rok, srečen boš in dobro ti bo.

Tvoja žena je kakor rodovitna trta — — ob stenah tvoje hiše.

Tvoji sinovi so kakor mlade oljke — — okrog tvoje mize.

Glej, tako je blagoslovljen človek, ki se boji Gospoda.

Blagoslovi te Gospod s Sijona, da vidiš srečo Jeruzalema vse dni svojega življenja.

In da vidiš svojih sinov sinove, mir nad Izraelom!"

Kdor je našel tako družinsko srečo, naj bo za njo Bogu hvaležen. Nobera zemška sreča se ne da z njo primerjati. Zato jo pa ceni in jo skrbno varuje. Kako je nesrečen, in kako v zmoti, kdor išče srečo in veselje izven domače družine, kdor jo išče v pijači, v veselih razuzdanih družbah, zabavah, plesih itd.! Tak

človek je podoben lačnemu, ki išče in pobira po smetiščih odpadke, da bi se nasitil, pa ne vidi, kako se pripogibajo ravno nad njim veje polne krasnega, sladkega sadja, pa mu ni treba drugega, kakor da povzdigne svoje oči kvišku in stegne svojo roko po sadju. Ravno tako je z družinsko srečo. V naši moči je, da dosežemo to družinsko srečo, treba le

povzdigniti naše oči in dvigniti naše roke k Bogu, delitelju vseh dobrot. K Njemu se obračajmo, kajti brez Njega ni pravega veselja, ni prave sreče. On, on edini nam jo bo podelil, in presv. Mati Božja, Devica Marija, varuhinja družinske sreče, bo nad njo čuvala in jo pomnoževala!

Naša stara korenina.

S p o m i n i .

G. M. Trunk.

(Dalje.)

"Ne znam, a ja ču pitati i Vam kazati, ako će biti možno." Zopet se izmuzne, da ga straža ni zapazila. Kako dobro je ta duša spoznala resničnost latinskega izreka: "Juvat habere socios — Dobro je če jih je več." — "Još dva, še dva, ponavljam in ugib!em, kdo bi bila ta dva.

Vstopi poveljnik straže, frajtar, z eno zvezdo. "Gospod nunc, pozabil sem vas vprašati za ime, moram zapisati, prosim!" Na malem notezu je imel listek in na njem lastnoročni podpis Fran Ksaver Meška, s tistim značilnim repkom navzdol. Tudi jaz lastnoročno zapišem svoje ime. A na tem lastnoročnem vsaj meni ni bilo veliko ležeče. Storil sem to bolj radi tega, da se nad vsak dvom prepričam, če sem prav videl Meškov podpis. Nisem se varal, njegov je bil. Tedaj prvi socius dolorum, prvi tovariš v trpljenju. Zdaj vem, zakaj je šla včeraj soldaška procesija na božjo pot k Devici Mariji na Zilo, s koli in meči, kakor razbojniki na Oljsko goro. Kakor sem pozneje zvedel so imeli možakarji postave ondi še večji strah, kakor pri meni, prav kakor Judeževa banda v vrtu Getzemani, ki jo je ena sama Kristusova beseda podrta na tla.

A kdo je drugi novodošlih "žegnanih grešnikov?" Kot najresnejša kandidata sta bila, kolikor sem mogel jaz vedeti: Dr. Cukala iz Podkloštra in Sadjak iz St. Lenarta. Na druge nisem mislil. Zopet pade hrvatski tipograf v mojo luknjo. "Gospodine, iz Hermagora je, ime ne znam." — "Je li ima naočnike?" "Jest, ima!" — "Hvala!" Zgine, kakor je prišel. Vedel sem. Nihče drugi ko Sturm, župnik z Brda. Ni preteklo pol ure, sem celo že videl, da sem uganil. Zunaj na hodniku nastane neki trušč. Ker mi je korajža od prejšnega dne za petdeset odstotkov poskočila, meni nič tebi nič odprem vrata in stopim ven na hodnik. Vojak-stražnik me grdo pogle-

da. V zadregi mu pokažem na vrata, ki nimajo nobene pozitivne številke. Pri tem se pa odpro vrata sosednje sobice. Izza njih se prikaže širok klobuk in pod njim široka lica, oboje pristnostna znamka našega — Franceta Grafenauerja. Nasmeji se mi, jaz tudi. Pospešil sem korake, kakor bi se mi mudilo. Vedel sem, da kjer je Grafenauer, mora biti tudi Sturm. In je bil. Neko liko pozneje mi pride tipograf naznanit njegovo ime. "Je-li še kdo drugi?" vprašam. "Ni je Gospodine." Mislil je gotovo samo na svećenike. A bil je še nekdo drugi, za katerega sem šele čez par dni slučajno zvedel. Moj dobri cerkovnik Miha Grafenauer, ki je z nami zvesto altarju služil, zato tudi z nami preganjanje trpel in bil skupno z nam ivržen v luknjo.

Ko se vrnem v svojo sobo, lahko potrkam na steno sobe Franceta Grafenauerja, ki se mi takoj odzove. Škoda, da se nisva prej naučila telegrafirati, bi se bila lahko skozi steno pogovarjala. Sicer se mi pa čudno zdi, da naju tega niso obdolžili. Njegovo zatvorjenje mi je dalo precej misliti. Deželnega in državnega poslanca, moža spoštovanega celo od nasprotnikov, gredo "zašit." Presneto ostra sapa mora briti proti Slovincem. Ali se na vladi res tako varne čutijo, da si upajo tako radikalno postopati? Morda pa hočejo z drakoničnimi vojaškimi sredstvi vplivati, da postanejo naše že itak suženjske duše še bolj pasje, saj na trebuhu že dolgo ležimo pred nemškim Mihelnom. Ako bi se pa zmotili. Kaj ko bi se v teptanih dušah porodil odpor obupa. Še črv se zvija ko stopiš nanj. Mar v nas, ki ja Avstriji nismo bili mnogo več kot črv v prahu, res ni nikakega življenja več? Ali nas res smejo barati in secirati, kakor ščetinarje pred božičem?"

Take in enake misli so mi rojile po glavi, ko sem stopal po sobi in doli, ter za spremembo zdaj pa zdaj malo na steno potrkal in z obratno pošto prejel odgovor. Nekam pritajeno je bilo to trkanje, moje in njegovo in moralo je biti. To, na pol zadušeno trkanje, mi je budilo otožne spomine in neprijetne slutnje. Spomine na dni, ko sem postal zaznamovan za luknjo. Če sem potrkal pri kakem prijatelju, bi bil najraje zaklical, da ga ni doma. Če sva kje skupaj zadela in sem hotel malo pokramljati z njim, se mu je strašno mudilo naprej, da bi ga ja ne okužil kaki veleizdajniški bacili, ki so jih vladni "padarji" v meni konstatirali. Slutnje na dni, ko se bom sicer prost, a vendar osumljen zopet vrnil mej znanca. Kjer bom potrkal, povsod se me bodo ustrašili. Kvečjemu mi bodo na rahlo odtrkali in gledali okrog sebe, kakor moj hrvatski prijatelj, predno smukne v mojo sobo. Vse zato, da bi oblast ja niti najmanj ne dvomila nad njihovim brezmadežno čistim patriotizmom.

To niso bile prazne slutnje. Kakor madakaskarskega gobavca so se me nekateri prijatelji izogibali, da bi še oni ne prišli v "Tigrov" želo-dec, ki je tako neusmiljeno in nenasitno požiral razno "žegnano in nežegnano hrano." Seveda so se taki pozneje, ko smo mislili, da smo se za vedno znebili germanskega jarma, najbolj širokoustili, kot rešitelji iz tevtonske sužnosti. E, otepajmo se kolikor hočemo nemške razlage našega skupnega narodnega imena, da namreč slavi pomeni sužnje, res je pa le, da je še veliko suženjskih duš med nami, ki so mojstri v lizanju tujčeve pete. Ni treba, da bi jih suvala, zadostuje, da malo zacepeta, pa stisnejo rep in se skrijejo pod mizo. Predno bo prišel Slovan kot gospod na dan in tujcu junaško v brk povedal: Ne bom več služil! bo

pretaklo še precej slovanskih voda Bog daj, da bi vsaj krvi ne. Pa pristimo to poglavje, o katerem razmišljati je prostemu težko, jetniku pa naravnost neznosno.

Stražniki so se menjali za vsakih 24 ur, straža na hodniku vsaki dve uri. Zanimivi tipi so bili ti stražarji. Mene je vsak novi interesiral. Sem že našel kako priliko, da sem ga preštudiral. Treba mi ga je bilo samo v obraz pogledati in sem mu videl v srce. Dober se je nekako nasmešnil, ko je zagledal duhovnika jetnika, hudobnežu je nek škodoželjno maščevavni usmev zaigral okrog ustjenj. Vojaki so bili od vseh vetrov. Najostudnejši so bili, kakor bral iz obrazov in spoznal iz grdega govorjenja, ki sem ga čul skozi vrata, lahonski Istrijani. Najservilnejši pa nekateri Hrvatje. Sicer je tudi Čeh rekel: "Pefel is pefel," a tako pasje pokornosti, kakor sem jo opazil pri nekaterih Hrvatih, ni na svetu. Če si stopil na hodnik in je bil slučajno že kdo zunaj, te je kar s puškinim kopitom nazaj nagnal, akoravno nisi mislil z dotičnim govoriti, kakor je "pefel" prepovedoval. Tja kamor hodi vsak odrasčen človek sam, te je z nasajenim bajonetom spremljal tik do vrat in nazaj. Vsa čast zvestemu vojaku, a to je servilnost, o kateri pa pri Hrvatih v lastni, bratski državi, ni ne duha ne sluha. Niti dolžne pokorščine ne poznajo. Ko bi prišel Mažar ali Nемеc nazaj, ali bi ju zamenjal Lah, sem prepričan, da bi bili zopet na trebuhu pred njim.

Ta servilnost vžiga našim bivšim gospodarjem vedno nove upe, da ne bo dolgo, ko bodo te pasje ponižne duše znova dobili pod svojo trinoško peto. Bolj, ko kdaj prej, so prepričani, da narod s takimi dušami, ni za drugo, kot za sužnost. A jaz sem prepričan, da bodo njih upi splavali po vodi. Tisočletne razmere so nas pokvarile. Ozdravljenje ne more priti v par letih, a pride, gotovo pride. Pride, ne samo za Hrvate, temveč tudi za nas Slovence, ki nismo dosti boljši. Saj jih je tudi mej nami precej, veliko preveč, ki

pretakajo solze za mačeho Avstrijo. Ko nam solnce svobode malo pregreje kri, ki smo jo doslej pretakali za tujce, se bomo zganili, kakor gad v pomladnem solncu, vsekali tujčevo peto, se zravnali in zavriskali, kakor mladi fantje na vasi: Sem vi Nemci in Italijani in drugi izmozgani starci, če imate korajžo. Mi stopamo v življenje, vaši so sami grobovi. Ko bi to doživel, bi rad umrl, magari v jetniški sobici "Pri Tigru."

Omenil sem že, da je vsaki dan kak višji oficir prišel inšpicirat. V pondeljek pride neki stotnik, gleda mene, gleda sobo . . . Dva slam-

Rev. P. Evstahij, O. F. M.

'ODLOČENO JE ČLOVEKU UMRETI!'

Mojega življenja sveča slednji dan se niža, niža; — kakor ptica hrepeneča duša se do paradiža dviga: "pridi, moja sreča!" sveča pade na zemljo: grob zagrnil bo telo . . .

njača, en polomljen stol . . . Zunaj slišim: "Das ist doch nichts fuer einen Priester! To vendar ne gre za enega duhovna!" Več nisem čul pri ropotu vojaških čevljev. Res se pojavi čez nekaj časa poveljnik straže in me pelje v precej čedno sobo prvega nadstropja, kjer je bila mizica, umivalnik, železna postelja z odejo, dasi tanko in stol . . . Duša, kaj si še poželiš? Tu sem ostal. Hvala ti, stotnik, ne vem, kdo si bil, a bil si človek, ne samo stotnik!

Proti večeru, ko je bilo že mračno prikrevsa neki vojak z drvi v naročju v sobo, da mi zakuri. Obotavlja se, ne ve, ali bi, ali ne bi. Vidim, da je v zadregi. "Gospod," pravi v koroškem narečju, "al me kaj poznate?" Tiho, seve, da bi straža zunaj ne slišala. "Pa kdo si?" vprašam, ker ga nisem spoznal, ker je bilo temačno." Jes s'm Vaz' n'ov iz Borovelj." Res, zdaj vidim in spoznam obraz, ki je bil po neki otro-

ški boleznijo malo popačen. Sreča za njega, ker drugače bi bil moral v fronto, tako so ga pa vtaknili med stražarje.

"Kako pa ti sem prideš?" ga vprašam.

"Pr (pri) vaht' s'm," odgovori in tajno pristavi: "Rav'n (zraven) Vas so hospud Meško. Jes 'mam n'co (nocoj) od dasat'h do dvanajs'h tuoj (tukaj) vahto, v 'hko (lahko) z hospudom Meškam 'ej (kaj) marnvata, če bo švo (šlo). Bom tuč' njim povodev in pa potr'ov (potrkal). Saj me ne bote fratali (izdali)"

"Nič se ne boj, Hanjžek (ne vem sicer, če ni Zepej) koj potrkaj, če misliš, da bo varno."

Toraj poleg Meška. Nisem še vedel, kje je on.

Nestrpno sem čakal desete ure. Straža se menja. "Rechts um! slišim in čujem ropot doli po stopnicah. Po hodniku pa stopa počasi, težko Vaz'n'ov (Laznik po domače) Hanjšek ali Zepej.

Ne traja dolgo, ko se nesrečna hiša nekoliko umiri, ker tudi druge so se straže menjale (štiri so bile). Potrka tiho, tiho. Kakor mačka se splazim, varno odprem vrata . . . tiho se odprejo tudi sosedna . . . z Meškom sva skupaj. Hanjžek pa pazi pri stopnicah, da nas kdo ne zasači pri prepovedanem sadu. Dolgo časa ni smelo biti, nisva si mogla veliko povedati, a dober je bil ta sad dober, prepovedan sicer, a menda ne grešen, saj je sam Bog Vaz'n'ovemu Hanjšku poslal bolezen, da ni padel na fronti, temveč prišel k "vahti" in nama olajšal srce. Ta večer dolgo nisem mogel zatisniti očesa, srce je bilo polno tolažbe. Vaz'n'ov Hanjžek je pa stopal po hodniku, kakor bi hotel on sam rešiti Avstrijo! Naj Boga hvali, da more zdaj stražiti svoj dom, tudi jaz sem mu hvaležen. Enaka dobra duša je bil tuči Alojzij Lojk. cerkovnik s Črnič na Goriškem, le škoda, da mora biti v sužnosti, ako je še med živimi. Sestanki sčasoma niso več bili samo nočni, temveč pri bellem dnevu, ker človeku tudi v ječi zraste pogum.

Pri Lurški Materi.

Rev. John Miklavčič.

(Dalje.)

Zaenkrat vam še ne povem, kaj smo delali pri lurški Mariji na Riverside, ampak vam hočem prej nekaj povedati od pravega Lurda na Francoskem.

L. 1899., aprila meseca, sem ležal v ljubljanski bolnici. Mil sem takrat teolog ali po domače rečeno "lemenatar." Prestal sem težko operacijo. Neki dan, ko ležim v postelji in fantaziram, mi prinese moja postrežnica — usmiljena sestra, nek nemški časopis. Berem in berem, kar zagledam malo notico, kjer vabi romarski odbor na Dunaju k obilni udeležbi skupnega romanja v Lurd, ki se je imelo vršiti v avgustu istega leta. Ta novica me je kar elektrizirala. Kar pozabil sem na svojo bolezen. Ko mi prinese sestra ob 10. uri zjutraj običajni "šato" ji takoj povem, da bom tudi jaz romal v Lurd. Pokažem ji v časopisu naznanilo romanja tjakaj. Sestra je bila vesela in mi je že takrat voščila "srečno rajžo." Ko sem malco zavžil, sem takoj začel razmišljati o načrtu romanja. Naslednjo noč sem imel jako prijetne sanje. Sanjalo se mi je takole:

Mnogo ljudi nas je bilo skupaj, z vlakom smo se vozili skozi jako lepe kraje, kjer so rastle same oranžje, citrone in palme. Dolgo časa smo se vozili skozi te krasne pokrajine. Pridemo do Nice, mesta na Francoskem. Tu vlak obstane in jaz sem se zbudil. O kako je bilo lepo, želel sem, da bi še naprej sanjal o teh prelepah krajih. In glej, komaj zopet zaspim, smo nadaljevali vožnjo po Francoskem toliko časa, da smo prišli v Lurd. Ko se zjutraj zbudim, začnem čuječ sanjati o onem ánevu, ko bom nastopil pot proti Lurdu. Zjutraj povem te sanje tudi sestri — postrežnici in ona mi pravi: "Gospod, Vaše sanje se bodo gotovo uresničile." Bil sem še par tednov potem v bolnici, a ker sem bil zelo slab, so mi semeniški vodja Dr.

Kulavic dovolili, da smem iti domov v Škofjokoloko. Sicer moj oče in moja mati nista bila Ločana, ampak sta prišla iz Stare Oselice na Poljanskem. Stanovala sta v Loki v predmestju Karlovéc. Nikar ne mislite, da je bilo naše stanovanje tako "nobel" kot jih imate vi, dragi moji rojaki v Ameriki. Zunaj vaše lesene hiše ne izgledajo bogvekaj, a notri je pa tako lepo, da prav gotovo ni imel vsak cesarski namestnik v Ljubljani tako. No, pa če je drugo imel, takih stolov gugalnikov, kot jih imate vi v sleherni hiši, prav gotovo ne. Meni se tri reči v Ameriki dopadejo. Vseh 300 tolarjev, ki sem jih že prihranil in jih imam na banki, vam dam, če vse tri uganete. Gotovo boste rekli: stol — gugalnik mu že dopade. Res je! Drugih dveh reči pa ne uganete. No, ni se vam treba truditi, bom kar sam povedal, električna luč in pa bel kruh. Da bi vedeli, kakšne težave smo imeli za časa svetovne vojske za luč in pa za kruh. Kurili smo trske in pekli kruh, iz katerega so gledale ovsene rese.

Pa šalo na stran, vrnimo se v škofjeloški Karlovec. Naše stanovanje je bilo v pritličju, vlažno, majhno, z enim samim okencem, skozi katero se ni videlo drugam kot v planke (plot) neke pristave. Torej v takem bornem prostoru sem prišel na svet 25. junija 1876. Po rojstvu so šli moj oče botre iskat, a niso mogli nobenega dobiti. Žalostni so se vrnili in materi povedali. A kljub temu so me veleč. g. Andrej Ramoveš krstili. Za botra je bil cerkvenik farne cerkve Benkovič, za botro pa babica Jera Kokalj. Iz tega razvidite, da se mi je že ob rojstvu slabo godilo, ker mi je še za botre trda predla in taka žalostna usoda me vedno v življenju spremlja.

Torej v Škofjokoloko, moj rojstni kraj sem se iz bolnice podal. Takoj

po prihodu v Loško sem pisal na Dunaj na romarski odbor, da naj mi da razna pojasnila glede nameravnega romanja. Dobil sem čez en teden načrt romanja s pripombo, da mora vsakdo, ki se hoče romanja udeležiti, naprej plačati 50 goldinarjev are. No, sedaj pa imam! Naprej plačaj 50 gl., potem boš imel upanje, da boš šel v Lurd.

Študentje in "lemenatarji," so glede denarja uboge pare. Le kje pa hoče dobiti denar! Zaslužka nima nobenega, izdatkov pa zelo mnogo. Če se hoče vsaj toliko postaviti, da imajo ljubljanske barabe malo "respekta" pred njim. Torej kje dobiti 50 gl. Korajža velja. Bog korajžnega človeka še nikdar ni zapustil. En dan grem v ta namen k sv. maši v farno cerkev sv. Jakoba. Goreče molim, da naj mi Jezus pokaže kakega takega človeka, ki bi bil usmiljenega srca in mi podaril ali pa posodil onih 50 gl. Seveda najraje bi imel, če bi jih dobil za "božji lon". Po povzdigovanju vidim v duhu pred seboj meni dobro znano hišo. Neki glas mi pravi, tam boš dobil. Po maši jo krenem proti oni hiši, potrkam na vrata in dobra ženica Mina mi sama vrata odpre. Stanovala sta sama, ona in njen že jako star brat, ki je bil slep.

Prodala sta v Zmincu, blizu Loke, veliko posestvo in se preselila v Loško v nekak "penzijo". Prav ponižno začnem praviti, da sem pred kratkim prišel iz bolnice v Ljubljani in da bi silno rad šel na božjo pot v Lurd. Seveda sem obema moral podrobno razložiti, kaj je Lurd, kako velika božja pot je to in kako velike čudeži se ondi na Marijino priprošnje gode. Nato sem jima še le povedal, kaj nameravam s tem obiskom. Ko sta zvedela, zakaj sem ju prav za prav obiskal, je rekel brat sestri: "Mina, ali boš dala 50 gl." — "Zakaj pa ne," je dejala Mina. Dosegel sem, kar sem želel, dobil sem

50 gl. za "šenk".

Sedaj, ko sem duhovnik, se mnogokrat pri sv. maši spominjam teh dveh dobrih duš. Jako blago in Bogu všečno delo je se spominjati svojih dobrotnikov. A v Loki nista bila samo ta dva moja dobrotnika. Lahko bi rekel, kolikor hiš šteje naše ljubko mestece, toliko je bilo dobrih ljudi, ki so me podpirali v mojih dijaških letih. Največji dobrotnik je bil pa loški nunski samostan. Čujte še to, kako je prišlo do tega. Jaz sem imel vedno veliko veselje do duhovskega poklica. Po dovršenem 4. razredu v Loki, bi bil jaz silno rad šel "naprej" v šolo. Ko je koncem šole ranjki Franc Papa, učitelj blagega spomina, vprašal v razredu, kdo misli iti "naprej," se je lepo število dečkov oglasilo in vzdignilo roke kviško. Ne bodi len, vzdignem jo še jaz. Papa me pogleda in pravi: "Ti Miklavčič boš šel pod most v Kranju v šolo. A vendar me je spustil, da sem šel delat skušnjo v Ljubljano. Skušnjo sem napravil in septembra istega leta sva se z materjo podala v Ljubljano. Vstopil sem v I. gimnazijski razred oddelek d. Bil sem v šoli čobra dva meseca, kar nam pove naš profesor Fon, da bo treba plačati šolnine 20 gl. No, sedaj imaš pa zopet tu zapre-

ko! Kako bom plačal, ko smo doma v taki revščini, pomanjkanju in beraštvu. Ni mi kazalo drugega kot zapustiti šolo in megleno Ljubljano in iti domov nazaj v loško šolo. A čeravno sem imel prvič smolo, sem vendarle gojil v sebi željo še enkrat poiskusiti. Dobiti pa moram drugega človeka, ki bo za me plačal 20 gl. šolnine. Kam se hočem obrniti za pomoč? K Bogu se obrnem. En dan o počitnicah grem k sv. maši v ta namen. Nisem bil osramočen. Med sv. mašo mi pride na misel, kaj ko bi se obrnil za pomoč v nunski samostan. Po maši grem domov po zadnje šolsko spričevalo in odhitim na samostansko "porto". Pozvonim. Pri vratih odpre okence rajna generalna avstrijska provincijalka Katarina Majhenič, ki je bila takrat še mlada, ob enem pa že namestnica bolne gospe matere Benedikte de Renaldy. Povem ji, kaj bi rad, vzame spričevalo in ga pogleda. Nato pokliče ranjkega gospoda očeta Matija Jeriho. Prišlo je še par drugih nun in so imeli posvetovanje za samostanskimi vrati. Čez nekaj časa stopi g. oče Jeriha k meni, mi izroči spričevalo in pravi: "Fant, le pojdi v šolo, mi ti bomo pomagali." O kako sem bil vesel, ko mi je gospod to povedal.

Res so mi pomagali, dokler nisem zapel nove maše v njihovi cerkvi. Postal sem pravcati član samostanske družine. Cerkvenci, mašni strežniki, nunski spovedniki in katehetje so se menjavali, a jaz in moja največja dobrotnica poleg očeta in matere, preč. gospa Katarina Majhenič, sva ostala. Sedaj tudi ona že v Bogu počiva. Naj ji on povrne, kar ji jaz nisem mogel. Pa predaleč sem zašel.

Torej dobil sem 50 gl. O kako sem jih z veseljem poslal na Dunaj za aro in prosil, da me zabeležijo med romarje. On radosti bi bil zavriskal oni dan, ko dobim z Dunaja podroben načrt potovanja. Ko se je v Loki razvedelo, da pojdem v Lurd, so prihajali k meni v samostan dobri Ločani iz mesta in okolice ter mi prinašali denarne darove in se mi priporočali v molitev. Dobil sem veliko več, kot je bilo potreba za pot tje in nazaj. Mnogi so mi prinašali denar za lurško cerkev, drugi zopet so mi izročali pisma naslovljena na lurško Mater Božjo. Tudi domači gg. duhovniki so mi šli na roke. Pripravil sem se in 14. avgusta sem se podal na Tirolsko.

(Dalje prihodnjič.)

To je bil mož.

Japonski katoličan Joram Macata je bil radi katoliške vere obsojen na smrt. Ko so ga imeli priti iskat, da ga popeljejo na morišče, je ukazal vsem svojim domačim, naj gre do z doma, da ga zadnje trenutke, ki jih ima še preživeti, ne bodo na ta ali oni način motili. Nato se je

v stranski sobici vrgel pred Križanega na kolena in v molitvi pričakoval poziva na morišče. Cela množica trinogov je prišla ponj, misleč, da ga bodo prijatelji branili, kakor so to navadno storili. Ker ne opazijo in ne slišijo nobenega življenja v hiši, previdno pogledajo no-

tri. "Nikjer ga ni, ubežal je!" pravi eden, na kar hočejo vsi oditi. Ko Joram to sliši, prihiti ven na prag in zakliče: "Joram ni ubežal, ampak je tukaj in komaj čaka na srečo, za Jezusa umreti." Mogočen udarec s sekuro in glava mu je odletela. Našel je srečo.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

NOVO LETO

(Praznik Obrezovanja Gospodovega.)

Prikazala se je milost Boga, našega Zveličarja vsem ljudem.

— — Tit 2, 11.

Novo leto! Običajno pohiti vsak človek ob Novem letu v svojih mislih v prihodnost in preiščuje: Kaj mi bo pač Novo leto prineslo? Bo li dobro ali bo hudo? In posebno so tri vprašanja, katera si človek kaj radi stavi glede prihodnosti: Kaj naj storim, da bom srečen? Kaj naj verujem o sedanjem življenju? Kaj naj storim, da bom dolgo — — dolgo živel?

Vsakdo bi mel rad odgovor na ta vprašanja. Bodimo brez skrbi, prijatelji! Odgovor na to imamo, in sicer varen, natančen odgovor. Sv. apostol Pavel nam odgovarja na ta vprašanja v današnjem listu Titu: "Najmilejši! Prikazala se je milost Boga, našega Zveličarja, vsem ljudem." Kaka milost se je pa prikazala? Ta milost: **da imamo v Jezusu Kristusu, našem Zveličarju, odgovor na vsa ta vprašanja.** Jezus Kristus nas uči, po kateri poti moramo iti, da dosežemo popolno srečo; Jezus Kristus nas uči, kaj moramo verovati; Jezus Kristus nas uči, kaj moramo storiti, da bomo imeli dolgo, neskončno, večno življenje. Pri zadnji večerji je rekel svojim učencem: "Jaz sem pot, resnica in življenje" (Jan. 14, 6.)

Jezus je pot k naši sreči; Jezus je resnica; Jezus je življenje.

O tem hočem danes z vami preiščevati.

1. Jezus je pot k naši sreči.

Čital sem nekoč o detetu, ki je iskalo pot v raj. Njegova mati je bila vdova. Po težki, hudi bolezni je umrla. Pred smrtjo klečalo je ubogo dete ob materini postelji in jokaje

prosilo: "Mamica, ne umrite!" Mati je otroka tolažila: "Otrok moj, jaz pojdem v raj, in ti boš prišel za menoj." Po materini smrti je prišel otrok k tujim ljudem. Vedno je jokal in jokal in hotel k materi v raj. Kje je raj? Kje je pot v raj? je vedno vpraševal in hotel za materjo. Ljudje so mu le sočutno pravili: "V raj sedaj še ne moreš!" Pa da bi mu bil kedo vsaj pot pokazal. Nekeč — — bila je huda zima — — je zabredel otrok na pot, ki pelje na pokopališče. Spomnil se je, da so po tej poti nesli njegovo mater. Šel je po poti dalje, dokler ni prišel končno na pokopališče. Našel je grob materin, sedel na grob, kopal z zmrzlimi ročicami rušo in prosil: "Mamica! Jaz grem k vam! Jaz grem tudi v raj!" In res je prišel otrok v raj. Na grobu je zaspal. Našel ga je grobar, že skoro zmrzlega in odnesel v bolnišnico. Dolgo ni ležal tam; v nezavesti je blodil in hotel v raj k materi. Naenkrat pa se mu je razjasnil obraz, radostno je vzkliknil: "Mamica, sedaj vas pa že imam! Sedaj sem pa že pri vas!" In je izdihnil svojo nedolžno dušo.

Prijatelji! Temu otroku smo mi vsi podobni; tudi mi iščemo poti v raj. V tem raju upamo, biti vsi srečni. To nam je prirojeno. Da bi bili srečni, se trudimo in pehamo noč in dan. Toda **katera pot pa pelje k pravi, resnični sreči?** Ljudje jo iščejo v bogastvu, v slavi, zabavah . . . Toda skušnja nas uči, da na ta način še ni nikdo prave sreče dosegel. Tu pa prihaja božji Zveličar in nam kliče: "Jaz sem pot." Kristus je pot! S Kristusom moraš iti k sreči, to se pravi: po Kristusu se moraš ravnati, v svojem življenju, če hočeš pravo, resnično srečo doseči. Je li pa ta cesta varna? Da, je varna; on sam nam pravi: "Kdorkoli hodi za menoj, ne hodi po temi, temveč bo imel

luč življenja" (Jan. 8, 12). Bili so revni ljudje, ki niso imeli ničesar drugega, ko svoje žuljave roke, pa so se bali Boga, živeli so s Kristusom in v Kristusu, pa so bili srečni. Imeli so raj tu na svetu in v večnosti.

Prijatelji! To je pot, ki pelje k sreči: Kristus! Ob Novem letu voščijo si ljudje drug drugemu srečo; tudi jaz jo vam voščim in označam tudi varno pot k sreči: Jezusa Kristusa.

2. Jezus Kristus je resnica.

Vsakdo hrepeni po resnici. Že mal otrok vprašuje očeta ali mater: Kaj je to? Čemu je to? Zakaj je to? In odrasel človek se vprašuje: Kaj je življenje? Čemu sem na svetu? Kam pojdem po tem življenju? Hrepeni po resnici.

Prihajajo pa ljudje, ki hočejo dati odgovor na ta vprašanja po svojem razumu. In odgovor se strinja z njihovim razumom, omejen je in zmotljiv in plitev. V starih časih je videl človek povsod bogove in boginje: bil je bog življenja in bog smrti; bil je bog dobrega in bog zlega; imeli so svoje bogove i za razne strasti . . . Dandanes prihajajo ljudje in uče: Ni Boga! Ni življenja po smrti! S smrtjo je vsega konec! Ni čuda, da je že slavni Rimljan Ciceron napisal v svoji knjigi (De divin. II. 58): "Ni tako blazne stvari, da bi je kak modrijan ne zagovarjal."

Prijatelji, kje pa bomo zvedeli resnico? Kje bomo dobili odgovor na vprašanja: "Kaj je življenje, in kaj bo po tem življenju? Glejte, zopet prihaja Kristus in nam pravi: "Jaz sem resnica!" Kristus je resnica; njegov nauk je resnica, in to edina resnica! Apostol Peter je rekel Kristusu: "Gospod, k komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš; in mi smo verovali in spoznali, da si ti Kristus, Sin Božji." (Jan.

6, 69, 70.)

Kristusa se torej oklenite, če hočete imeti resnico. On sam nas vabi in kliče k sebi: "Ako je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije" (Jan. 7, 37.) Če je kdo žejen resnice, pri Kristusu jo bo našel. Ne dajte se zapeljati od brezvercev, ki vam oznanjajo drug nauk, kakor ga je učil Kristus. Goljufi so! božjo resnico boste našli edino le pri Kristusu.

3. Jezus Kristus je življenje.

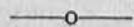
Vsakdo si želi dolgo življenje. Marsikdo tako pazi in skrbi za svoje zdravje, da si je s tem mnogokrat pokvari. Človek pokliče zdravnika, ko zboli; to je naravno, rad bi še živel. Toda proti smrti ni zdravila. Smrti se ne ubrani nikdo. Tu pa prihaja zopet nekdo, ki nam obljublja življenje brez konca, večno življenje! To je Kristus, ki nam pravi: "Jaz sem življenje." Kristus je življenje! Njegov nauk, njegova vera nas pelje v življenje brez konca, pelje nas v večno življenje. Sam je rekel: "Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor veruje v mene, bo živel, čeravno umrje." (Jan. 11, 25).

In da bi mogli to večno življenje doseči, se nam daje v hrano v Presv. Rešnjem Telesu. Večni Bog, Jezus Kristus prihaja k tebi, da bi ti živel na veke! "Jaz sem kruh življenja; kdor je od tega kruha, bo živel vekomaj." (Jan. 6, 48, 52.) Kaka to radost za nas, kako veselje!

Kristus naše življenje!

Prijatelji moji! Zapomnite si te resnice za bodoče leto in za celo vaše življenje: Kristus je pot, resnica in življenje! Brez Kristusa ne najdete poti k resnični, pravi sreči, brez njega ne boste našli resnice, brez njega ne boste našli večnega življenja!

Obvaruj vas Bog, ohranjaj vas Bog, da boste s Kristusom hodili, s Kristusom živeli tu in v večnosti! Amen.

PRVA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

Z žalostjo sva te iskala.

— — Luk. 2, 48.

Na praznik sv. Treh Kraljev nam pripoveduje evangelij, kako so trije

kralji iskali Jezusa, iskali so ga z veseljem, ker ga še niso poznali, hoteli so se mu pokloniti in prinesiti svoje darove. Danes slišimo v sv. evangeliju, da je tudi Devica Marija iskala Jezusa; iskala ga je pa z žalostjo, ker ga je izgubila.

Prijatelji moji, tudi mi iščimo Jezusa pogosto v našem življenju; ne, kakor bi ga ne poznali, kakor sv. Trije Kralji; mi vemo, kje je in kdo je: toda iščimo ga, ker smo ga izgubili — — z grehom. Dokler imamo čisto vest, čisto srce, biva Jezus pri nas; kakor hitro smo pa storili težek, smrten greh, smo Jezusa zgubili. Potem ga pa iščemo. Žalibog ga mnogi ne iščejo prav; iščejo ga brez prave skrbnosti, hladnokrvno, kakor bi jim ne bilo mnogo na tem, da ga najdejo, in ga žalibog končno res ne najdejo. Pokazati vam hočem danes, kako je treba Jezusa iskati, če smo ga izgubili. Marija naj nam bo v tem oziru naš zgled!

Devica Marija je Jezusa zgubila. Bili so za praznike v Jeruzalemu, po praznikih so se pa vračali domov. Marija je mislila, da se nahaja Jezus v tovarišiji, pri znancih ali sorodnikih; še le, ko je napravila dan hođa, je zapazila, da Jezusa ni med njimi. Kje je? Ni vedela, da je ostal v templju. In takoj ga je začela iskati. Sedaj pa pogledjmo, kako ga je iskala.

1. **Takoj ga je začela iskati.** Ni ti trenutek se ni obotavljala. Takoj se je vrnila in ga iskala med sorodniki, znanci in prijatelji, iskala ga je po celi poti nazaj do Jeruzalema.

To je prva lastnost, kako moramo Jezusa iskati, če smo ga zgubili s težkim grehom: iščimo ga takoj! Vsak ve, v katerem Jeruzalemu naj ga išče: pri sv. spovedi. Je mnogo vzrokov, zakaj nam treba Jezusa takoj iskati. Naj vam nekatere navedem.

Prvi vzrok je: Dalj če boš odkladal, toliko težje se boš končno pripravil k temu. To nas uči vsakdana skušnja. Če smo težko, smrtno grešili, se nam takoj prične oglašati

ti vest, očita nam greh, spodbuja nas, da bi šli in se spravili z Bogom. Če poslušamo glas vesti, dobro za nas, hvala Bogu! Če se pa za ta glas vesti ne brigamo, se bomo kmalu privadili temu grehu, privadili se bomo očitaniu vesti, hrepenenja, da bi se z Bogom spravili, ne bomo čutili več, postali bomo vedno bolj in bolj lahkomišljeni. In tako se zgodi, da živi človek leta in leta v smrtnem grehu; v sv. spovedi, se nikakor ni mogel odločiti več, da bi šel k spovedi, ker se ga ni takoj znebil. Star misijonar pripoveduje, da je pri nekem misijonu prišel k njemu po pridigi "O sodbi" neznan starček in rekel: "Častiti gospod! Vaše besede so me pretresle. Prosil bi vas za svet. Ko sem bil še mlad, storil sem nek smrtni greh; hodil sem sicer k spovedi, pa sem ta greh vedno zamolčal, in tako sem ga vlekel s seboj skozi celo življenje. Star sem že, z eno nogo stojim že v grobu, bojim se božje sodbe, o kateri ste pridigovali; povejte mi, kaj naj storim?" Prijatelji, koliko je takih ljudi na svetu! Smrt jim stoji že pred durmi, pa še vedno vlačijo greh, ki so ga storili bogve že pred koliko leti seboj, niso se mogli takoj odločiti, da bi se spravili z Bogom, da bi se tega greha odkritosrčno spovedali, pa so živeli brez Boga, v sovraštvu z Bogom!

Drugič: Iščimo Jezusa takoj, ker je življenje brez Jezusa žalostno. Tak človek je takorekoč živ mrtev: živ za ta svet, mrtev za nebesa. Ko bi storil še toliko dobrih del, če je v smrtnem grehu, vsa njegova dobra dela nimajo za večnost nobenega zasluženja. To je povedal Jezus sam: "Jaz sem vinska trta, vi ste mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi mnogo sadu; ker brez mene ne morete ničesar storiti. Ako kdo ne ostane v meni, bo ven vržen in usahne kakor mladika" (Jan. 15, 5, 6.) Človek, ki živi v smrtnem grehu, je kakor suha mladika. Kako žalostno življenje! In tak človek živi v večnem sovraštvu z Bogom! Dokler imamo čisto vest, smo prijatelji božji, kakor pravi

Kristus sam: “Vi ste moji prijatelji, ako storite, kar vam zapovem” (Jan. 15, 14). Kakor hitro pa grešimo, smo božji sovražniki — kako britko, kako žalostno življenje!

Če smo Jezusa zgubili, ga moramo tretjič takoj iskati, ker je življenje brez Jezusa, življenje v stanu smrtnega greha, jako nevarno. Vsak trenutek nas Bog lahko pokliče na odgovor. — “Ne veste ne ure, ne dneva,” pravi Gospod. Seveda se človek tolaži: Ta in oni je dosegel visoko starost, če tudi je bil hudobnej, sedaj mi še ni treba misliti na smrt. Je res: Bog včasih dolgo čaka in prizanaša; toda ne zapirajmo oči pred drugo resnico: Bog marsikoga nanagloma pokliče. Ne umirajo na svetu samo starci, umirajo i v najlepši moški dobi, umirajo i mladeniči, dekleta in otroci. Kaj, ko bi Bog mene, ko sem v smrtnem grehu, nanagloma poklical pred se?

Glejte, kako važni so vzroki, da iščemo Jezusa takoj, če smo ga izgubili. Iščimo ga, kakor ga je iskala Devica Marija!

II. Marija ga je pa tudi **goreče iskala**. Koliko zaprek se ji je stavelo na poti! Pot sama že je bila dolga, težavna. Marija je bila utrujena od hoje, žalosti. Tri dni ga je zastonj iskala, a vendar ni prene-

hala; iskala ga je, dokler ga ni našla.

Tako ravnajmo tudi mi, če smo Jezusa zgubili s smrtnim grehom. Iščimo ga goreče! Tudi nam se stavijo raznovrstne zapreke:

a) Že sv. spoved! Težko nam je, da bi se greha spovedali; spoved nas straši! Prijatelj, ne daj se zapeljati! Res da je težko, se tega ali onega greha spovedati; toda pomisli na to, da te pri sv. spovedi v osebni spovednika čaka dobri pastir. Jezus Kristus sam, ki išče zgubljeno ovco, da bi se vrnila k njemu. Težko, pravim, je, se greha spovedati; toda groza je, v grehu trdovraten ostati; enkrat boš moral svoj greh priznati, če ne na tem svetu, pa v večnosti.

b) Nimam časa, pravi drugi. Imam preveč domačega dela. Ne bom tajil, da ima človek mnogo raznih, nujnih opravil. Rečem pa: Kakor pravi, da nima časa, nima resne volje in išče samo izgovora, da bi mu ne bilo treba iti k spovedi.

c) Kaj pa bodo ljudje rekli? Kaj bodo rekli? Ali je kaj posebnega, če gre človek večkrat k spovedi? Prijatelj moj, ta izgovor jih je že mnogo spravil v pekel. Ti se vprašaj, kaj bo rekel Bog, če ostaneš trdovraten v svojem grehu. Za ljudi se ne brigaj! Poglej na Marijo Mag-

daleno! Ko je spoznala svoj žalostni stan, ni več odlašala, ni se brigala več za ljudi, šla je in pašla k nogam Gospodovim! Zahej bi bil rad prišel k Gospodu, toda zaradi množice ni mogel; tekkel je naprej, zlezal na smokvino drevo, da bi Jezusa videl. Kaj se je on brigal, kaj bodo ljudje rekli!

III. Marija ga je z žalostjo iskala. Sama je to povedala, ko je rekla: “Sin, kaj si nama storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala!”

Tako ga iščimo tudi mi z žalostjo, če smo ga izgubili. Žalujmo, ker smo svojega dobrotljivega Boga razžalili; žalujmo, ker smo ga tako nehvaležno izdali. Predstavimo si ga v duhu na križu, kako za nas umira, kakor Marija Magdalena se vrnimo h križu in ga v duhu poljublajmo! Obžalujmo, kesajmo se greha! In ta kes naj obsega i trden sklep, da se bomo v bodoče tega greha varovali.

Tako iščimo Jezusa! Morda je i mej vami kdo, ki je Jezusa zgubil. Prijatelj moj, ne odlašaj, stori, kar je storila Devica Marija: Išči Jezusa, išči ga z gorečnostjo, išči ga z bolestjo! In našel ga boš, zopet boš srečen, kakor je bila srečna Marija, ko je našla Božje Dete. Amen.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

Hugo se je priklonil in šel naprej. Sledila mu je kraljica, koje vlečko je nesla dvorna dama. Vojvoda Henrik je trdo stopal ob Katarinini strani, prav za prav je ostala prav blizo njega in se opirala, na njegovo roko, ko so šli po zavojnatih stopnicah. Bilo je pa tudi potrebno, da ga je prosila za to uslugo. S strahom je opazila resnobo vojvode, ki je postajal ob vsakem koraku še bolj resen. Duševna razvnetost je bila opaziti v njegovih plamtečih očeh. Ni bila lahka naloga za sina, da stopi s prijaznim obrazom pred moža, ki je bil po njegovem prepričanju povzročitelj zavratnega umora njegovega očeta.

Ostali plemenitaši v spremstvu so uganili Balafrejeve misli in se pomenljivo spogledovali, poznali so le predobro razmerje med njim in Coligny-jem.

Sprevod je dospel do dvokrilnih vrat, katere je strežaj odprl. Vstopili so v dolgo, prostorno dvorano. Admiral in grof Autremount sta se priklonila pred kraljico.

"Ob našem povratku v Pariz nismo mogli opustiti, da vas ne bi kratko obiskali, knez Chatillon," rekla je milostno kraljica.

"Cenim to odlikovanje Vašega Veličanstva v vsej vrednosti," odvrnil je admiral dvoumno. "Pozdravljeni v mojem domu!"

Obmolknil je in se boječe ozrl na vojvodo, ki si je prizadeval na vso moč, da bi ostal miren. Ni pa mogel prikriti divjega ognja svojih oči, tako je postal razburjen, da se je ves tresel, da je žvenkljala njegova jeklena oprava.

Katarina je razumela Coligny-jev strah, opazila pa z bojznijo tudi

Gizovo razburjenost.

"Potujemo v spremstvu našega ljubega bratranca, vojvoda Lotarinskega; njegov obisk naj vam bo dokaz njegovega spravljivega in pomirljivega mišljenja."

"Vaše Veličanstvo naj blagovoli biti prepričano, da sem jaz istega mišljenja," odvrnil je Coligny.

Giz je dvignil svoje oči in plamteče pogledal na admirala.

"Moja navzočnost pri ognjišču meščanskih vojen kaže na vsak način pomirljive namene, kolikor se tičejo Francije," rekel je vojvoda od razburjenosti tresočim se glasom. "Če more moja navzočnost pogasiti uničujoče plamene na tem ognjišču, — sem pripravljen, — da sem tu, dokazuje velikost moje požrtvovalnosti. Francija ječi in zdihuje v silnih težavah, krvavi iz nešteti ran. Dobro, — da rešim domovino, pripravljen sem plačati najvišjo ceno samozatajevanja, — pripravljen sem, da žrtvujem zadnji košček mojega vojvodskega plašča, da ž njim zavežem krvaveče rane. — Nasprotno mi pa ni treba pripomniti, da se vsled tega zasebno razmerje med menoj in admiralom ne bo nikakor spremenilo."

Admiral je že hotel nekaj odgovoriti; toda Katarina mu je prestrigla besedo in stopila k grofu.

"Glej, glej, grof Autremont! Kako sem vesela, da vas tu vidim!"

Podala mu je prijateljsko roko, kakor kakemu staremu znancu, katero je, pripognivši koleno, lahko poljubil.

"Dolgo se že nismo videli," je nadaljevala. "Tudi vaš svak, milostni škof Lisieux-ski, bivši pobožni in skušeni spovednik mojega soproga,

je pozabil na stare prijatelje in se ogiba dvora. In Mi, slabotna ženska, ki je v tako razburjenih časih poklicana, da vlada veliko državo, — mi potrebujemo modrih svetovalcev, — zvestih prijateljev, — zanesljivih opor!"

Te besede niso bile nikako prazno, hinavsko besedičenje. Katarina je rekla, kar je v resnici mislila. Težile so jo vladne skrbi, bojaželni državni velikaši so se borili proti njej, ljudstvu je ko "tujke" ni ljubilo, jo celo sovražilo, živela je v vednem strahu za prestol in svoje življenje, vsled neprestanih uporov Hugonotov, — Katarina je v resnici nosila trnjevo krono. Koliko solza je prelila na skrivnem, čez par trenutkov pa se je morala že prisiljeno smejeti in biti veselega obraza, — "da ni razburila onih, ki so presojali položaj državnih razmer po izrazu njenih potez," kakor je poročal beneški poslanec svoji vladi. Sedaj ni hotela prikrivati svojih čustev; povzročitelj njenih skrbi in gorja, povzročitelj in vodja meščanskih vojen, naj bi bil priča nje ne boli. Vroče solze so se ji vlijele po licih.

Admiral je ostal trd in neomehan, kot da bi bil iz kamna.

Autremonta pa, ki ni bil zapleten v strankarske prepire, kojemu je bila blaginja domovine nad vse, je ganil pogled na jokajočo kraljico.

"Veličanstvo, ne jokajte!" rekel je ginjen. "Vaše solze vpijejo po maščevanju zoper vaše sovražnike in padajo ko raztopljene železne kaplje na srca onih, v kojih tli še iskrica viteškega čuta. "Veličanstvo," vzkliknil je slovesno in navdušeno, "če potrebuje Francija mo-

je službe, mojih slabih zmožnosti, so vam na razpolago.”

“Držala se bom vaše obljube, ljubi grof, pričakujem vas na dvoru, — to pa prav kmalu!”

Grof Autremont se je priklonil.

“Ne rekajte, da so vaše zmožnosti slabe,” je nadaljevala.

“Vi ste Chatillonov prijatelj izza mladih let in imate vpliva dovolj, da boste pospeševali blaginjo Francije tam, kjer ostanejo moje prošnje neuslišane.”

Admiral je zrl v tla, kakor da bi ne bil slišal Katarininih pomenljivih namigavanj.

“Vojvoda Lotarinški mi je pri povedoval o veliki nevarnosti, ki je grozila vaši vnukinji, grofici Blanki,” je rekla kraljica po kratkem odmoru. “Se je li posrečilo, da ste še gospico oteli živinski surovosti?”

“Da, posrečilo se je, Veličanstvo, — hvala Bogu! Grofica Blanka se nahaja nepoškodovana tu v gradu.”

“Vas li smem prositi, da mi predstavite svojo vnukinjo?”

“Velika čast za me, Veličanstvo!” odvrnil je Autremont in se po malem priklonu odstranil.

Katarina je šla proti ospredju dvorane, kjer se je vsedla na sedež. Vojvoda Henrik Lotarinški je stal ob njeni desnici, admiral Coligny ob njeni levici. Spremstvo je ostalo v ozadju, dovolj daleč proč, da ni moglo razumeti nadaljnega razgovora.

Hugo Riviere je slišal, da je bilo imenovano ime grofice Blanke; videl je, da se je grof Autremont odstranil. Lotil se ga je nemir. Srce mu je začelo burno tolči, ko je pomislil na možnost, da bo vpeljana grofica v dvorne kroge v Parizu, ki bodo njemu — Colignyjevemu poročniku — nedostopni.

“Kraljica Francije mora porabiti,” pričela je Katarina, “slučajni sestanek s knezom Chatillonskim v blagor in mir Francije. Govorimo odkritosrčno! Naj nas vodi vse edina misel, da rešimo izčrpano in opustošeno domovino, — skrbimo, da

najdemo sredstvo za trajen, stalen mir! Jaz sem sedaj ravno tako pripravljena poslušati vaše nasvete, kakor pred desetimi leti, ko sem imela to srečo, da ste bili vi moj moder svetovalec.”

Molčala je za trenutek in čakala, kaj bo odgovoril Coligny. Ta pa ni zinil besede.

“Mir, sklenjen v Longjumeau, dal je Hugenuotom versko svobodo,” nadaljevala je kraljica. “Vse določbe prejšnjih mirovnih pogodb, ki so to svobodo omejevale, so bile preklicane. V Longjumeau nas je vodila misel in želja, da bi oboji verniki živeli v miru drug zraven drugega, dokler ne bi Bogu dopadlo, da združi zopet vse Francoze v eni sami cerkvi. — Če je prejšnje leto mir v Longjumeau zadovoljil kneza Chatillonskega in druge vodje Hugenuotov, čemu zopet to vrenje, ki da sklepati na novo meščansko vojno?”

“Edino radi tega, gospa, ker se pogoji Longjumeau-ski niso popolnoma izpolnili,” odvrnil je Coligny.

“In zakaj ne? Ker so ravno protestantje onemogočili natančno izpolnitev,” dejala je Katarina. “Pokažite mi eno samo dejanje, en sam ukaz, en sam pogrešek od strani vlade proti pogodbi sklenjeni v Longjumeau! — Vi tega ne morete storiti. Osebnost smo šli Mi še dalje, kakor mirovna pogodba. Vodila nas je želja, da omilimo nasprotstva med katoličani in protestanti, vsled tega smo prosili papeža, da naj da protestantom nekatere privolitve. Papež naj bi prepovedal češčenje podob in eksorcizme, katere protestantje toli sovražijo. Dovolil naj bi papež nadalje obhajilo pod obema podobama tudi bajikom, — maša naj bi se zenovitala, — dovolila naj bi se raba domačega jezika pri cerkvenih obredih, — praznik sv. Rešnjega Telesa naj bi se odpravil. Na tej podlagi mogle bi se zjediniti obe cerkvi. Te predloge smo zastopali z vso vnemo pri rimski stolici. — In kaj smo želi za to našo dobrohotnost ki smo jo gojili za Hugenuote? Jezo katoličanov in sovraštvo prote-

stantov. Prvi so šli tako daleč, da so zahtevali, da naj se prežene protestantovsko misleča kraljica iz dežele, kralj pa naj se vtakne v kak samostan, če ne more vgnati upornih Hugenuotov v kozji rog. Državni zbor v Toulouse je dal celo glavo odsekati onemu plemenitašu, ki mu je prinesel v imenu kralja mirovno pogodbo Longjumeau-sko. — In Hugenuoti? Ti razdirajo cerkve, požigajo samostane, oskrunjajo stvari, ki so katoličanom svete. In tako pri najboljši volji ni bilo mogoče, da bi se bila mirovna pogodba natančno izvedla. Moj Bog, — kake razmere! Nepokorščina, sovraštvo, podivjanost, požigi, umori, kamor se ozremo! Tako počenjanje bo privedlo državo v pogubo. In celo ta mož, ki bi lahko pogasil plamene meščanskih vojen, nam odreka pomoč!”

“Moč moza, ki je tako nemilostno sojen, leži v zvezi z njegovimi strankinimi pristaši,” odvrnil je Coligny. “Hugenuoti me niso pooblastili za pogajanja. Čemu pogajanja? Vaše Veličanstvo je priznalo samo, da vlada ni zmožna, da bi izvedla sklenjene pogodbe, po katerih bi prišli protestantje do svojih pravic in svoboščin.”

“In kdo je temu kriv, knez Chatillon? Kdo izpodkupuje avtoriteto vlade? Kdo onemogoča, da bi brzdale podivjane duhove? Vi, knez Chatillon, vi in Hugenuoti! Uvažujte in sodite brez predsodkov, brez strankarskih strasti, sedanji položaj države! Stoletja in stoletja je katoliška vera zraščena tesno z življenjem, z običaji Francozov. Ljudstvo se je privadilo na praznike svoje cerkve; krasne cerkve so ljudstvu njegove palače. Tu pa se dvignejo protestantje, opustošajo krasna svetišča, razbijajo sohe in podobe, oskrunjajo cstanke svetnikov, zasmehujejo katoliške obrede kot praznoverje, oskrunjajo in onečaščajo vse, kar je katoličanom sveto. S tem protestantje ne bodo nikoli prenehali. Nobena mirovna pogodba jih ne bo spremenila, in če bi jim pogodba dala največje svoboščine. — Ukloni-

Glasnik Društev Najsv. Imena.

K.

Za društveni praznik.

Prva nedelja v mesecu januarju je posvečena prazniku in češčenju Najsvetejšega Imena Jezusovega.

1. Ta dan nas sveta cerkev opozarja na prevzvišeno Ime Onega, ki je Odrešenik sveta, v katerem edino je zveličanje, katero edino more osrečiti človeška srca, katero edino bo naša tolažba na zadnjo uro. Opozarja nas zato na našo dolžnost, katero imamo do tega svetega Imena, na dolžnost, katero izražamo vsakikrat kadarkoli molimo Oče naš: "Posvečeno bodi tvoje ime!" Ni pa dovolj, da samo molimo, da bi bilo to Ime češчено in posvečeno po vsej zemlji. Ako hočemo, da se bo to zgodilo, moramo sami k temu pomagati, ker to Ime je "dano ljudem." Božje Ime Jezusovo je itak posvečeno v nebesih in v vesoljnem stvarstvu. Kakor solnčni žarki spomladnega jutra odsevajo v krasnih barvah v vsaki rozni kapljici, na vsaki travici na polju, na vsakem lističu gozda in odsevajo nazaj proti ljubemu solncu, tako odseva čast in slava tega Imena iz vsake, tudi najmanjše stvari in se v krasnih barvah slave in časti in posvečenja vrača nazaj na to Najsvetejše Ime in ga s tem proslavlja.

Vendar to presveto Ime je "dano ljudem" v zveličanje in posvečenje, da najdejo v njem človeška srca svojo tolažbo in svojo srečo. Zato je od človeka samega odvisno, ali bo to Ime tudi v ljudskih srcih posvečeno in češчено. Človek ima svobodno voljo. Bog ga je ustvaril brez njega. Odrešil ga je brez njega. Ne bo ga pa posvetil in ne zveličal brez njega, ker mu je dal svobodno voljo. Zato, da bo v resnici posvečeno med nami Božje Ime, da bo med nas

prišlo božje kraljestvo, moramo kot kristjani, kot nositelji tega božjega Imena, tudi mi sodelovati in pomagati vsak po svoji moči, vsak pri sebi najprej, potem vsak pri svoji družini, vsak v svojem prijateljskem ali društvenem krogu, vsak med svojim narodom, da se bo to Najsvetejše Ime v resnici posvečevalo.

To je naša dolžnost že kot katolikov.

2. Toda kot članov društev Najsvetejšega Imena nas pa k temu veže tudi društvena prisega, katero smo položili, ko smo bili sprejeti v društvo. Pri vsprejemu nas je vsakega vprašal duhovnik pred oltarjem:

"Možje (fantje)! Znano vam je toraj, kaj se bo od vas zahtevalo kot udov društva Najsvetejšega Imena. Zato, ali obljubite, da boste vedno spoštovali Najsvetejše Ime in skušali to spoštovanje in ljubezen razširjati tudi pri drugih, zlasti pa braniti njegovo sveto vero in katoliško cerkev pred vsakim napadom od strani nasprotnikov?" Na to vprašanje smo odgovorili: "Hočemo z božjo pomočjo!" Pri slovesni prisegi smo govorili: "... zato slovesno obljubim, da bom vse, kar mi bo mogoče storil za razširjenje časti in slave Imena Jezusa Kristusa."

Po tej prisegi toraj veže vsakega člana še posebna sveta dolžnost, da vrši to svojo sveto nalogo, da ni zadovoljen, ako sam vrši to svojo dolžnost do Najsvetejšega Imena, temveč, da vedno misli na to, kako bi to spoštovanje in ljubezen zanesel v srca, ki so okrog njega. Ljubezen je nekak skrivnostni ogenj. Kakor pa ima ogenj to lastnost, da sega vedno dalje in dalje okrog sebe in

užiga vse, kar doseže, tak je tudi ogenj prave ljubezni. Ne miruje, temveč njegova lastnost je, da sega dalje in dalje in vžiga to ljubezen, od srca do srca.

Bratje, možje in fantje društev Najsvetejšega Imena, kako smo vršili to svojo dolžnost minulo leto? Kaj smo storili pri sebi, da bi to spoštovanje in ljubezen povzdignili, pomnožili pri sebi? Kaj smo storili, da bi jo razširili pri drugih?

3. Na pragu novega leta smo. Možje in fantje, ako vidimo, da preteklo leto nismo storili svoje dolžnosti, ako je gorečnost v našem društvu omrzla, ako smo nazadovali v tem svojem delu, ako vidimo, da so se naša srca ohladila do tega lepega društva, naj li to ostane tudi v tem novem letu tako?

Nikakor, kaj ne! Saj smo možje! Saj nam je rekel duhovnik, ob tem sprejemu: "Možje in fantje, prepričan sem, da ste pravi možje, da toraj dobro veste, kaj ste sedaj obljubili in pa da imate tudi resno voljo to držati in vestno spolnovati!" Da, pravi mož je vedno mož beseda. Ravno na tem se pozna moža. Drugače mu pravimo, da je "figa mož."

Zato, kaj ne, možje in fantje, bomo takoj sedaj ob začetku novega leta vsi ponovili svoje sklepe:

a. da bomo letošnje leto redno hodili k skupnim svetim obhajilom. Skupna sveta obhajila so življenje društva. Kolikor več članov je navzočih, toliko bolj to navduši in spodbode ostale. Vsi bomo pri vsakem skupnem svetem obhajilu!

b. Vsakega društvenega shoda, kakor tudi vsake društvene prireditve, se bomo vsi udeležili. Nobena lenuha ne bo med nami!

c. Nove člane bomo pridobivali društvu pri vsaki priliki. Ne bomo mirovali, dokler ne združimo v tem

društvu vseh dobrih in poštenih mož in fantov v naselbini.

To so naši sklepi za leto 1923.

Sedaj pa bratje na delo!
Vsem članom vseh podružnic pa srečno in veselo Novo leto!

Jožkove solze.

H. B.

Kakor sto in sto družin, je bila tudi Završnikova podobna pijanu, katerega ena najglavnejših tipk grdo zahrešči, ko jo udariš, kakor bi se sraka oglasila v slavčevem zboru. Ker se je taki zgagi težko uganiti, mora pač piano toliko časa počivati, dokler se ga ne uglesi. Da, tako je bilo v Završnikovi družini. Mati je bila dobra, otročički, ker so bili še majhni tudi, sami čisti glasovi. Oče je bil pa sraka, ki je vedno le dissonance delal na tem družinskem pianu. Salon mu je bil ljubši kot cerkev. Zato pa tudi njegova muzika doma ni bila cerkvena, ampak salonska: kreg, prepir, zabavljanje, kletev. Ona ga je prosila naj bo pameten, molila zanj in ker vse ni nič pomagalo, trpela in natihem jokala. Otročički, ki so kmalu spoznali, zakaj ima mama tolikokrat krvave oči, so bili sami žalostni in večkrat prosili ata, naj ne žali mame. To, da ga morajo otroci učiti, ga je vsakokrat speklo, tako majhnega se je čutil pred njimi, da ga je bilo sram. Toda njegov ponos mu ni pustil, da bi bil to priznal. Zarežal je nad njimi in šel naprej svojo pot. Kljub temu so ga otroci radi imeli, ker je drugače lepo skrbel zanje; mati, pametna ženska, jih pa tudi ni nikoli šuntala proti njemu, ali mu kakorkoli spodkopavala očevski ugled. Nasprotno, vedno jih je opominjala, naj ga radi ubogajo in

molijo zanj.

Ko je najstarejši in prvorojenec Joseph dozorel za šolo, mati očetu ni dala prej miru, dokler ni privolil v to, da sme iti v katoliško šolo. Tako se je njej vsaj en težek kamen odvalil s srca. Ker je bil mali Jožek fotografija matere, je bil zelo vesel, ko mu je mama rekla, da bo šel k sestram v šolo. Že prej, ko je gledal, kako so sestre šolarčke pripeljale v cerkev, ter poslušal, kako so lepo na glas molili in peli, ter pristopali k sv. obhajilu, je mamico večkrat vprašal: "Mama, ali bom šel tudi jaz k sestram v šolo?" In mama mu je odgovorila: "Pojdeš Jožek, pojdeš, samo priden moraš biti, ker porednih fantov sestre ne marajo. Ko bi bil Jožek takrat mamici v oči pogledal, bi bil morda zapazil solze v njih. Dvom, bo li mogla moža do tega pripraviti ali ne, jo je mučil do solz.

Ob otvoritvi šole je malo mater s tolikim veseljem spremljalo svoje male k otvoritveni sv. maši, kakor Mrs. Završnik. In Jožek je ves vesel skakljal poleg matere, ker se mu je uresničila dolgo negovana srčna želja. Ko je čez nekaj časa prišla mati sestro vprašat, če je njen Jožek kaj priden, ni mogla dobiti boljšega spričevala zanj, kot ga je. To ji je bilo v njenih težkih družinskih urah v veliko tolažbo, češ, če

je že on tak, da nobena beseda nič ne pomaga, bodo vsaj otročički dobri. Lažje bom živela, lažje enkrat umirala, če jim bom vsaj doto dobre vzgoje dala. Kadar je z drugimi paroma prišel v cerkev in se pozneje z njimi vred redno približal angeljski mizi, se ji je zdelo, da ji balzam kaplja na razboljeno srce.

Nekega dne pa pride Jožek ves objokan domov. Sprašuje ga sama, sprašuje on, kaj se mu je pripetilo, a on se le vsakokrat na novo v jok spusti. Precej časa je minilo, da je mogel povedati, kaj je vzrok njegovih solza. S pretrganim glasom je začel pripovedovati: Father so rekli, da tisti, ki ne hodi v cerkev in k sv. zakramentom, ne more biti cerkveno pokopan. Po šoli mi je pa en "bojs" dejal: Joseph tvoj ata, ki ga nikoli ni videti v cerkvi, bo tako pokopan, kakor pes . . . In zopet se je spustil v glasen jok.

Očeta so te besede zadele kakor strela. Prebledel je. Nekaj dni je ves pobit in zamišljen, a vedno pravčasno prihajal z dela. Naslednjo nedeljo je molče šel skupno z materjo in Jožkom v cerkev. Ona mu o vsem tem ni ničesar omenila, dasi ji je srce veselja poskakovalo. Ko se je pri obhajilu še on dvignil in šel proti angeljski mizi, so vsem trem solze veselja igrale v očeh. Završnikova družina je bila odslej lepo uglašena piano, uglasile so ga Jožkove solze.

Zahvale, priporočila in darovi.

Ko sem imela pred dvema leti malega, sem se močno prehladila, da sem obležala. Potem sem ves čas bolehal. Obrnila sem se na Marijo, naj mi ona zopet sprsi ljubo zdravje. Moja prošnja ni bila zastoj. Zopet sem se spravila pokonci. Hvala prisrčna Mariji, ki je ne kličemo zastoj: Zdravje bolnikov. Ko objavljam obljubljeni zahvalo, prilagam \$1.00 za njen list Ave Maria.

Nepodpisana, Soudan, Minn.

Prav' prisrčno se zahvaljujem Materi Božji za vselej uslišane prošnje in za ljubo zdravje. Marija, bodi še nadalje moja milostna varhinja in priprošnjica. V ta namen pošiljam \$1.00 za eno sv. mašo \$1.00 pa v podporo listu.

Mrs. J. M., Cleveland, O.

V neki stiski in boleznih sem prosila Marijo, naj me ona reši in obljubila, da se bom javno zahvalila, če bom uslišana. Ker je Marija res uslišala mojo prošnjo, se tudi jaz čutim dolžno svojo obljubo spolniti in to z veseljem storim. V zahvalo pošiljam za eno sv. mašo \$1.00 pa za razširjenje njenega lista.

Mrs. M. M.

Prisrčno se zahvalim moji ljubi nebeški Materi, ker me je v moji boleznih uslišala in mi sprosilala ljubo zdravje.

Mrs. M. R.

Lepa hvala presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ljubo zdravje in uslišane prošnje. Za prospah lista darujem mali dar.

Mary Trček, Cleveland, O.

Vsled obljube, da se bom javno zahvalila presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu če bom uslišana v svojih prošnjah, moram in rada storim kar sem obljubila, ker nisem zastoj prosila.

Mre. Frančiška Ponikvar

Povšeče pri Rakeku, Slovenija.

Noga me je bolela. Obrnila sem se k Mariji za pomoč. Ker me je ona, vedno usmiljena, uslišala, se ji tem potom prav prisrčno zahvalim in prilagam mali dar v podporo listu.

Mrs. Mary Anzelc, Eveleth, Minn.

Pošiljam za 2 sv. maši za zdravje in se priporočam v molitev.

Mary Maček, Moon, Run, Pa

V svoji boleznih sem tudi jaz Marijo prosila, naj mi ona pomaga zopet k zdravju in tudi jaz moram reči, da še nikdar ni bilo slišati, da bi Marija koga zapustila, ki se k njej zateče za pomoč. Bodi ji izrečena prisrčna javna zahvala. Priloženi dolar je za A. M.

Mary Gorup, Steelton, Pa.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ponovno uslišane prošnje in se priporočam še v nadaljne milostno varstvo in pomoč obeh. V podporo listu prilagam \$1.00.

A. S.

Moja mala hčerka, Genovefa je nevarno obolela za grižo, poklicali smo zdrav-

nika, kateri pa ni mogel skoraj nič pomagati. Prišel je vsaki dan ali dete je bilo vedno slabše. Dvanajst dni je trpela hude bolečine v želodcu, katerih človek ne more opisati, kričala in zvijala se je dan in noč, ničesar ni zavžila okoli šest dni in vidno je pašala od dne do dne, tako, da človek ni mogel drugače misliti, kakor da, je božja volja, da umrje.

Med tem časom so pa moja mati in sestre opravljale devet-dnevno na čast Materi Božji, ako je božja volja, da ozdravi in jaz sem obljubila objavo v Ave Maria in za eno sv. mašo. Devet dni se kar naenkrat toliko zboljša, da začne govoriti in nas spoznavati. Potem je bila dan za dnem boljša, tako, da je danes popolnoma zdrava.

Naj gre vsa čast in hvala Mariji Materi Božji in Presvetemu Srcu Jezusovemu.

Mrs. Angela Šetina, Joliet, Ill.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, ter sv. Ani za uslišano prošnjo in darujem za Ave Marijo \$1.00.

M. N. Oh.

Prisrčno se zahvaljujem prebl. Devici Mariji za zboljšanje zdravja mojega moža.

A. H. St. Marys, Pa.

Priporočam usmiljenemu Srcu Jezusovemu in materinemu Srcu Marijinemu celo svojo družino, da bi tukaj zdravi in srečno skupaj živeli in se enkrat vsi skupaj v nebesih združili. Prilagam \$2.00 v podporo naših nabožnih listov.

Mike Oražem, Cleveland, O.

Priporočam celo svojo družino naši ljubi nebeški Materi za srečo, zdravje in razsvitljenje. Marija varuj nas, zdaj in ob naši smrtni uri. V podporo lista prilama \$2.00.

Mary Klemenčič, Cleveland, O.

V čast in zahvalo Materi Božji, ki me je uslišala, da je moja hudo opečena hčerka vendar pri življenju ostala, pošljam za list Ave Maria \$2.00.

Margareta Kozjan, Pueblo, Colo.

Prisrčno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, ter sv. Jožefu za uslišano prošnjo. Prilagam \$1.00 v podporo listu.

Kati Cesar, San Francisco, Cal.

Ker sem obljubila, da se bom javno zahvalila presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, če moje hčerke ozdravijo, s tem z veseljem spolnujem svojo obljubo, ker sem bila uslišana.

Mrs. Teresa Zlogar, Joliet, Ill.

Lepa hvala presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo.

Amalija Brenčič, Chisholm, Minn.

Se priporočam v molitev za zdravje in v neki drugi važni zadevi.

Angela Mlakar, Redore, Minn.

DAROV ZA AVE MARIA.

Po \$10.00 Anna Prime, Pueblo, Colo. Po \$5.00 Agnes Hotujec, Sewickley, Pa. Mary Hoge, Bridgeport, O.; Michael Ursich, Joliet, Ill.; Peter Zakrajšek, Davis, W. Va.; Mary Anzelc, Eveleth, Minn. Po \$4.00 Joseph Kamen, Forest City, Pa. Po \$2.00 Frank Jurkovich, New Duluth, Minn.; Frank Sajovic, Cleveland, O.; Feliks Erlach, Sheboygan, Wis.; A. Požun, Johnstown, Pa.; Ludwig Hoge, Bridgeport, O.; Mary Bevc, Canonsburi, Pa.

Theresa Pirkovič, Cleveland, O. \$2.00 Mrs. Mary Gašnik, Indianapolis, Ind. \$1.00; Mrs. Matt Marolt, Gilbert, Minn. \$5.00; Agnes Hotujec, Lewickley, Pa. 96c.; Frances Vičič, Cleveland, O. \$1.00; Frančiška Zbačnik, Hibbing, Minn. \$1.00; Frances Oražen, Cleveland, O. \$2.00; Marija Klemenčič, Cleveland, O. \$2.00; Anton Zavodnik, Soudan, Minn. \$1.00; Jakov Vesel, Cleveland, O. \$1.00; Mary Panijan, Buhl, Min. 50c., Neimenovana, Chicago, Ill. \$5.00.

Za na Brezje smo prejeli:

A. Kot dar: Mary Kobal, Chicago, Ill. \$2. Mrs. M. Jakopič, \$0.50.

B. Za sv. maše:

Ana Blekach, Spring Valey \$2.00 (2), Angela Mlakar, Redore, Minn. \$2.00 (2), Frances Rušek, East Helena, Mont. \$7.00 (7), Mary Ahlin, Petersburg, O. \$2.00 (1), Fanny Selak, Cove, Ore. \$5.00 (5), Frances Nuqpech, Cove, Oregon \$1.00 (1), Frances Lamuth, Chisholm, Minn. \$3.00 (3), Gasper Brenčič, Chisholm, Minn. \$3.00 (3), Mary Tomsha, Wash. \$1.00 (1), Frances Kobiljšek, Forest City \$1.00 (1), Mary Karlin, Southview, Pa. \$1.00 (1), Mary Lužar, Indianapolis, Ind. \$2.00 (2), Helen Gardin, Forest City \$5.00 (5), Jennie Mevžek, Newark, \$2.00 (2), M. A. Hegler, McKinley, Minn. \$5.00 (3), Katie Fedej, Burdine, Pa. \$5.00 (5), Mr. Matt Žugelj, Anacanda, Mont. \$1.00 (1), Frank Martinčič, Rookwood, Pa. \$1.00 (1), John Molek, \$2.00 (2), John in Mary Kenico, Homer City, Pa. \$5.00 (5), Mary Panjan, Buhl, Minn. \$2.00 (2), P. Dershay, Milwaukee, Wis. \$5.00 (5), Ana Gerchman, Forest City, Pa. \$2.00 (2), Mary Culik, \$6.00 (6), Ana Campa, Cleveland, O. \$3.00 (3), Joe Božnar \$1.00 (1), Ana Suzman \$6.00 (6), Mary Planinšek \$1.00 (1), John Vidmar \$1.00 (1), Ana Hribar, Nashwauk, Minn. \$1.00 (1), John Bregar, Forest City, \$1.00 (1), Frances Oražem, Cleveland, O. \$2.00 (2), Ivana Kostelic, Eveleth, Minn. je nabrala \$61.00 (61).

Opomba. Številke v oklepaju pomenijo število sv. maš. Tu so priobčene samo sv. maše doposlane do srede decembra. Zda se že opravljajo, ker nam je predstojništvo božje poti pisalo, da je bil denar nakazan.

Vprašanja in odgovori.

1. **Vprašanje:** V katerem času so poroke prepovedane?

Odgovor: Od prve adventne nedelje do božiča, ter od prve postne nedelje do velike noči. Na praznik sv. Štefana in na velikonočni ponedeljek ni več prepovedano, gre samo še za oklice.

2. **Vprašanje:** Ali so v tem času poroke popolnoma izključene?

Odgovor: Ne! Neslovesna poroka, to je brez poročne sv. maše in blagoslova, je tudi v tem času mogoča. Kdor bi pa vendar hotel tudi v tem času biti z mašo in blagoslovom poročen, bi moral prositi svojega g. župnika, da se obrne na škofa, ki ima pravico to dovoliti. Le "ohcet" bi v tem slučaju ne smela biti preveč predpustna, s plesom in rajanjem.

3. **Vprašanje (poslano):** Jaz sem se civilno poročila z neznanim mladeničem, samo s tega namena, da sem mogla v deželo, ker drugače me niso pustili. Kmalu na to sva šla narazen, ker ga nisem marala. Zdaj sem pa dobila poštenega katoliškega fanta, ki ga imam rada, ali ga smem po katoliško poročiti?

Odgovor: Da morete, ker tista Vaša civilna poroka pred cerkvijo ni bila veljavna, a radi državne postave se morate prej z onim postavno razporočiti.

4. **Vprašanje:** Kaj pa, če se pred poroko dožene, da kateri poročencev še ni bil pri sv. birmi?

Odgovor: Če je brez velikih težav mogoče, mora iti prej k sv. birmi.

5. **Vprašanje:** Kaj zahteva Cerkev od tistega ali tiste, ki se hoče z nekatoličanom oz. nekatoličanko poročiti?

Odgovor: Pred vsem nalaga župniku, naj če le mogoče, tak zakon prepriča ker je navadno nesrečen. Ako tega ni mogoče, jih po dobljenem potrebnem dovoljenju lahko poroči, a ne v cerkvi ali zakristiji, ampak le v svojem officu ali drugem primernem kraju, seve brez katerih-

koli svetih oblačil, ter pod sledečimi pogoji:

a) Da za katoliški del ni nevarnosti verskega odpada. Zato mora nekatoliški del dati častno izjavo, navadno pismeno, da bo katoliškemu delu pustil popolno svobodo glede izvrševanja njegovih verskih dolžnosti. Da bodo vsi otroci, dečki in deklice katoliško krščeni in vzgojeni in sicer tudi v slučaju, če bi katoliški del zgodaj umrl in bi se nekatoliški s svojeverno drugič poročil.

b) Katoliški del mora obljubiti, da se bo vse prizadel, spreobrniti nekatoliškega druga oz. družico.

c) Poročenca nikakor ne smeta iti k ministru one vere, kateri pripada nekatoliški del, da se še tam poročita. Ako duhovnik to napreje, ju ne sme poročiti. Če sta pa to prej naredila, katoliški del zapade cerkveni kazni izobčenja, ki je pridržana škofu. V tem slučaju mora duhovnik najprej katoliški del odvezati kazni izobčenja in mu naložiti primerno kazen.

6. **Vprašanje:** Kaj pa če je fant naročil dekle iz starega kraja, a je kot dekle ne pust v deželo, mora li v New York, da jo tam poroči?

Odgovor: Ni potreba. Ako je vse drugo v redu lahko v New Yorku najame svojega prokuratorja, ki jo v njegovem imenu pred katoliškim župnikom poroči in tako bo kot prava žena prišla k njemu, ali pa pošlje takozvani "affidavit" v katerem izjavi, da jo ima namen takoj poročiti.

7. **Vprašanje:** Kedaj smeta iti zakonska trajno narazen?

Odgovor: Kadar je izpričano, da je en del brez povoda od strani drugega dela svobodno prelomil zakonsko zvestobo in mu drugi del tega ni že odpustil.

8. **Vprašanje:** Kedaj smeta iti zakonska začasno narazen?

Odgovor: Vzrokov za to je več, n. pr.: če je en drug odpadel od vere, če hoče otroke nekatoliško vzga-

jati, če živi nečastno, kriminalno življenje, če druga polovica ni varna življenja in zdravja pred njim, če ji je življenje pri njem brez lastne krivde pregrenko. Vendar ima glede teh vzrokov cerkvena oblast zadnjo besedo do katere naj se nedolžni drug obrne. Ločitev traja tako dolgo, dokler trajajo vzroki.

9. **Vprašanje:** Kaj je pomniti glede vpeljevanja mater?

Odgovor: Pred vsem to, da naj matere te lepe navade nikar ne opuščajo. Res, da ni strogo ukazana, a je lepa, pobožna in koristna. S tem posnemajo najlepši materinski vzor, prebl. Devico Marijo, ki je tudi prišla v tempelj s svojim Edinorojenim, dasi je bil nad postavo. Nadalje je treba pomniti, da imajo pravico do tega blagoslova samo katoliške, zakonske matere, nezakonske in nekatoliške ne. Te slednje tudi v tem slučaju ne, če so bile katoliško poročene in je nekatoliški del dal vse potrebne garancije glede katoliške vzgoje otrok.

10. **Vprašanje:** Kako se je obnašati, kadar kdo naglo nevarno zbolil?

Odgovor: Pred vsem je potrebno, da njegovi dragi ne zgube glave, kar se v takih slučajih tako rado zgodi. Eden naj gre hitro po duhovnika. Drugi, ki je ohranil najbolj mirno kri in katerega glas bolnik najbolj pozna, naj z njim takoj obudi dejanje vere upanja in ljubezni ter popolnega kesanja. Potem naj ga, kolikor mogoče sam miren, pomiri in potolaži, da Bog v takem slučaju tudi na podlagi samega kesanja odpušča vse grehe, še tako velike, samo da ima bolnik namen prejeti sv. zakramente za umirajoče. To pa seveda ne sme nikomur dajati potuhe, da bi toliko časa čakal klicati duhovnika, da bi bolnik že več govoriti ne mogel. Taki zanikerni domači imajo sami njegovo dušo in večno usodo na vesti.

11. **Vprašanje:** Kaj je še zelo koristno vedeti o moči popolnega ke-

sanja?

Odgovor: To, da si človek z njim že pred sv. spovedjo lahko zopet zadobi zgubljeno milost božjo. Ti si bil n. pr. v nedeljo pri sv. spovedi. V pondeljek si bil tako nesrečen, da si zopet padel v smrtni greh. K sv. spovedi ne moreš, ovira te delo, dolga pot, neznanje jezika. Cele tedne do prihodnje prilike nositi vraga v srcu, je prvič zelo nevarno, ker ti lahko vsak trenutek smrt naglo prestriže nit življenja. Drugič je pa tudi velika škoda. Vsa tvoja dobra dela, ki si jih imel na banki pri Bogu, so mrtva, za nova zaslužna dela si nezmožen, ker nisi v milosti božji. Torej velika nevarnost in velika škoda. Kaj ti je storiti, da odvrneš to nevarnost in si nazaj priboriš kapital svojih dobrih del, ter zmožnost ga pomnožiti? Obudi popolno kesanje nad storjenim grehom, s trdnim sklepom, da se ga boš ob prvi priliki spovedal. Bog ti ga bo takoj odpustil, zopet boš njegov otrok, dasi boš en pogoj, to je sv. spoved, šele čez nekaj dni ali tednov spolnil.

—o—

NOVE PESMI — M. Elizabete.

Ta naša bogonadarjena pesnica nam je zopet podala krasen šopek najlepših cvetlic, ki jih je natrgala v svoji celici. Saj drugje takih danes itak ni dobiti, kakor v zatišju samostanskih celic. Ko bi jim tudi ne dala nobenega naslova, bi vsak lahko spoznal, da more kaj tacega zrasti in vscveteti samo na gredici samostanskega vrta in celice, ki ju namaka Jagnjetova Kri. Vse so z njegovo Krvjo orošene, vse so z njegovo ljubeznijo prepojene, tudi tiste, ki so namenjene Mariji. Ko jih berem, mi stopa pred oči ljubka podoba evharističnih procesij, ko belooblečena dekletca kot angeljčki stopajo pred evharističnim Kraljem in mu trosijo cvetlice na pot, govoreč: Hvaljeno in češčenno naj vedno bo presv. Rešnje Telo! Da, v vlogi teh angeljčkov je M. Elizabeta zopet stopila pred nas, s polno košarico najlepšega cvetja. Ob tabernakelj-

nu ga je natrgala, saj diši ti po kadilu vse in sveti v zlatu se. Pred naše miru in ljubezni žejne duše ga trosi, da bi nam pokazala pot k praviru miru in ljubezni, k evharističnemu Jezusu v tabernakeljnu. Zaenkrat ne rečemo drugzega kot to: Vzemi in beri, pa bo tudi tvojo od tovarniškega dima začrnelo dušo objel prijetni vonj kadila in lilijškega vonja.

Knjiga, s podobo pesnice, obsega 154 strani in nosi naslov: Iz moje celice II. zvezek. Za zdaj smo dobili le par eksemplarov, v dar, za kar se pesnici lepo zahvaljujemo. Takoj smo pisali po večje število izvodov, da bomo mogli tudi naročnikom postreči. Upamo, da bodo z obilno naročbo dali pesnici novega poguma za nadaljne gojenje evharističnega cvetja.

Knjižica bo stala vezana \$1.00.

TRETJEREDNIKOM!

Čakali smo, bo li starokrajsko tretjeredniško glasilo "Cvetje" še napovedalo nadaljne izdajanje ali ne. Kajti v starem kraju pri tej draginji izdajati kak list, ni mala reč. Zlasti takega, kot je "Cvetje," ki mu oglasi niti vinarja ne prineso. Še upa izhajati, kakor pove zadnja številka letošnjega leta, ki smo jo pravkar razposlali tukajšnjim naročnikom. Zdaj jih pa pozivljamo, da čimprej obnovijo svojo naročnino, ki je za Ameriko ista, kakor lani \$1.00, dasi se je doma povišala. Tretjeredniki, razpršeni po naselbinah, sezite po njem, nadomeščalo vam bo voditelja tretjega reda, da ostanete zvesti vzorom sv. Frančiška.

Da pa ne pozabite na vaše dolžnosti in na milosti, ki vam jih nudi tretji red, imamo še nekaj drugzega za vas. Iz starega kraja smo dobili male knjižice, v katerih je vodilo tretjega reda, seznam dni, katere lahko dobite popolni odpu-

stek, vesoljno odvezo, potem serafinski rožni venec z navodilom, kako se moli, kakor tudi litanije vseh svetnikov našega reda. Voditelji dobijo v njej slovenski obred za preobleko in sprejemanje obljud. Knjižica se dobi pri nas in stane poleg poštnine 25 centov. Druga večja knjižica, broječa 80 strani, obsega pouk o namenu in pomenu tretjega reda, ter razlago vodila. Kdor hoče natančnejšega pouka o tretjem redu, naj seže po tej. Stane poleg poštnine 40 centov. Zaenkrat imamo teh večjih le malo na razpolago, a jih vedno lahko naročimo iz starega kraja.

Rojaki! Če hočete ohraniti in poživiti svojo vero, to najlepšo doto po vernih materah, oklepajte se tretjega reda, ki se vedno bolj širi po tej naši novi domovini. Danes šteje že 75,000 udov, moških in ženskih, od kongresmanov doli do delavcev. Torej vas ne sme biti ne sram ne strah, se mu pridružiti.

Naši stenski koledarji za leto 1923

sorazmerno nič ne zaostajajo za Koledarjem Ave Marije. Kakor je ta po splošni sodbi najlepši in najbogatejši, kar jih je doslej izdala Ave Maria, tako je tudi stenski izmej vseh dosedanjih najkrasnejši. Precej nas je stal, denarja in dela, a smo vse radi storili in žrtvovali, samo da moremo ljudem s čim lepim postreči, kar bodo vsak dan gledali na steni. Menimo namreč, da sto in stokratni pogled na lepo podobo ne ostane brez sledu v duši. Tudi lepa podoba na steni je božji misijonar, kakor je slaba šatanov. Če se hudič posluži vsake škatljice za žveplenke kot propagandnega sredstva za svoje temne namene, zakaj bi se

mi ne poslužili koledarja za propagando resnice. Koledarji, ki imajo spodaj nalepljeno celo galerijo svetnikov, nad njimi je pa kaka včasih naravnost pohujšljiva podoba, se meni zde tako neumestni in neokusni, kakor če bi dal na svetniško soho Krjavlov klobuk. Če hočete tedaj imeti lepe stenske koledarje, ki bodo pričali o krščanskem duhu vaše hiše, sezite po naših! Tisti, ki bodo obnovili naročnino na Ave Marijo za 1. 1923. ga dobe zastoj. Drugi plačajo 25 centov. Dobili ga bodo lahko pri krajevnem zastopniku, ki jim jih pošiljamo.

Upravništvo
Ave Maria in Glasnik presv. S. J.